

Antonius Martinus Plonšček

MISLI

Vesele Velikonočne praznike

Letnik XI

1962

Štev 4

Registered at the
G.P.O., Sydney, for
transmission by post
as a periodical.

MISLI

(Thoughts)

Mesečnik za versko
in kulturno življenje
Slovencev v Avstraliji

★

Ustanovljen leta
1952

★

Urejuje in upravlja
P. Bernard Ambrožič
O.F.M.

Tel.: FM 1525

★

Naročnina £ 1-0-0
letno se
plačuje vnaprej

★

Naslov: MISLI
6 Wentworth St.,
Point Piper, Sydney

★

Tisk: Mintis Pty. Ltd.,
417 Burwood Rd., Belmore,
Sydney. Tel. 75-7094

FINŽGARJ!

Imamo v zalogi že tudi nadalj-
nje zvezke Finžgarjevih izbranih
spisov:

III. zvezek z različnimi novela-
mi. £ 1-0-0.

IV. zvezek z različnimi povestmi
in igro Razvalina življenja.
£ 1-0-0.

V. zvezek s slavnim romanom:
POD SVOBODNIM SONCEM
£ 1-0-0.

Vsi zvezki v platno vezani. Za
poštino dodajte kak šiling.

Naročajte na naslov: MISLI

6 Wentworth St.
Point Piper, Sydney

TRIKNJIGE

O SLOVENCIH

1. SLOVENIA IN EUROPEAN
AFFAIRS. — Imamo jo zopet v
zalogi. Je v angleškem jeziku, da
lahko Avstralce seznanite s Sloven-
ci — in tukaj rojeno slovensko
mladino. — £ 1-0-0.

2. SLOVENE MINORITY IN
CARINTHIA — Knjiga o koro-
ških Slovencih v angleščini! Sijaj-
no delo! Obsega tudi zgodovino
VSEH Slovencev. — £ 1-10-0.

3. ZGODOVINSKI ATLAS
SLOVENIJE. Imamo spet v za-
logi. — £ 2-10-0.

MISLI

M I S L I

IZHAJAJO SREDI VSAKEGA

MESECA

UREDNIK SPREJEMA

PRISPEVKE DO 5. DNE

VSAKEGA MESECA

— NAJKASNEJE!

KNJIGE DOBITE PRI "MISLIH"

VEČNOST IN ČAS — £ 1-0-0.

Izbrani spisi umrlega dr. Odarja. Poučni in
razmišljajoči članki. Zelo priporočljivo.

LJUBLJANSKI TRIPTIH — £ 1-0-0.

To izredno povest imamo spet v zalogi. Pripo-
ročamo.

S O C I O L O G I J A. — 3 zvezki po £ 1-0-0.

Odlično delo dr. Ahčina, že večkrat priporoče-
no.

NA BOŽJI DLANI — Kociprov roman iz Slovenskih
goric. £ 1-0-0.

SOCIALNA EKONOMIJA, zadnje sijajno de-
lo umrlega dr. Ahčina. Dobili smo novo zalo-
go in knjigo najtopleje priporočamo. £ 1-10-0.

ČLOVEK NA OBEH STRANEH STENE. Moderen
roman, spisal Zorko Šimčič, izdala Kulturna
akcija. — £ 1-0-0.

NAŠA KUCHARICA. Imamo jo spet v zalogi. £ 1-0-0.

TRI ZAOBLJUBE — krasna Jalnova povest iz
zbirke VOZARJI. — šil. 10.

IZBRANI SPISI pisatelja Finžgarja II. zvezek. Ro-
man "Iz modernega sveta" in več drugih no-
vel — £ 1-0-0.

JERČEVI GALJOTI. — Gorenjska povest Karla
Mauserja. £ 1-0-0.

SLOVEN IZ PETOVIJE, zgodovinska povest Stan-
ka Cajnkarja iz časov sv. Metoda. — 10 šil.

BARAGO NA OLTAR! — £ 0-10-0.

Ves pomen Baragov in vse delo za njegovo
oltarno čas je popisano v tej knjigi.

PO SVETLI POTI. Poučna knjiga dr. Franca Ja-
kliča. £ 1-0-0.

H E P I C A, vesela povesti o gorenjski papigi, iz-
dala Slov. Kulturna Akcija — £ 1-0-0.

DANTE: P E K E L. Izdala Slov. Kulturna Ak-
cija v prevodu dr. Tineta Debeljaka. £ 1-0-0.

O PRAZNIKU VSTAJENA — ROKO NA SRCE!

ZA SPREMEMBO: ZAPRIMO KNJIGO evangelija in si poiščimo velikonočno misel v posvetni reviji: **READER'S DIGEST**.

Piše o možu, Nemcu, ki njegovo ime za nas ni privlačno: Reinhold von Thaden-Trieglaff. Če ima njegov priimek kaj opraviti z našim Triglavom, ne vemo. Pridevek "von" kaže, da spada v "visoko družbo". Domovina mu je bila osvojevana Prusija. Toda Reinhold ni hotel biti "Prusak", hotel je biti kristjan in je to tudi dosegel. Iskren in globoko veren kristjan, dasi samo protestant.

Hitlerjevo dobo je nekako preživel, spretno se je izmikal preganjanju nacistov, na tihem pa žrtvam nacizma veliko dobrega storil. Proti koncu vojne so ga komunisti odvedli v Arhangelsk. V ondotnem taborišču je našel ogromno množico iz vseh narodov. Edina vez jim je bila — skupno trpljenje in umiranje. Tudi von Thadden je postal komaj kaj več kot okostnjak, ali njegovo iskreno krščanstvo mu je dajalo voljo, da ni izgubil vere v bodočnost.

Naletel je na mnogo drugih, ki jim je po glavi rojilo isto vprašanje: **Nacizem in komunizem, kako grozna, kako nečloveška sta! Le kje sta se vzela?**

Pogled na svet je povedal: Nastala sta sredi krščanskih dežel, v sami Evropi, ki se rada postavlja s svojo dvatisočletno kulturo. Nista nastala v poganskih deželah. Večina njunih pristašev ima svoja imena zapisana v krstnih knjigah. Kako porazna zavest, kako sramotno priznanje!

Misli, April, 1962

Von Thadden je začel skrivaj zbirati sotrpine v taborišču na sestanke. Razpravljali so, pogovarjali se, iskali odgovora na vprašanje: **Kako je to mogoče?**

Naj so brskali tako ali tako, ugibali sem in tja, vedno je prišel isti odgovor: **Kristjani nismo bili dosti dobri kristjani**. Bili smo kristjani na papirju, v življenju pogani. **Kristusov nauk smo poznali, ravnali se po njem nismo!**

V majhnih skupinah so trpini okoli von Thaddena začeli popravljati, kar je bilo zamujenega. Spodbujali so sotrpine k vztrajnosti, zaupanju v Boga, samopomoči. Obiskovali so bolnike, tolažili umirajoče, z vsemi skupno molili, nase jemali del trpljenja drugih. V kratkem je preveval vse taborišče nov duh. Ljudi je prevzela misel na skupnost, obupavanje je prenehalo, volja do življenja, ki ima smisel v Bogu, se je vrnila, pogum je polnil vsa srca.

Po vojni se je von Thadden vrnil v Nemčijo. Ves se je posvetil delu za resnično krščanstvo. Sklicuje shode, ki se jih udeležujejo tisoči in stotisoči. Ime zanje je "Kirchentag". Edini namen je: **Zivo krščanstvo** — Kristus naj vlada! Sodeluje von Thadden rad tudi s katoličani in sploh vsemi, ki jim je na tem, da Kristusov evangelij — lep kot je — ne ostane le v knjigah, ampak preide v življenje krščenih ljudi.

Roko na srce! Ali delovanje tega Nemca ne vzbuja vesti tudi nam?

S L O M Š K O V A "TRIKRAT VESELA ALELUJA"

P. Odilo

NI BOLJ VESELEGA ČASA KOT JE Velika noč, trikrat veseli spomin za vsakega človeka. Naša preljuba mati sv. Cerkev obhaja častiti god vstajenja Kristusovega, ki je premagal pekel, greh in smrt, tretji dan z lastno močjo od mrtvih vstal, nam pa dal tudi obljubo, ki se lahko na njo zanesemo: da bomo nekoč vstali iz groba tudi mi. Trdno se zanesimo, kar danes se učimo: Kristus je od mrtvih vstal, grob tudi nas ne bo končal! To je **prva vesela aleluja.**

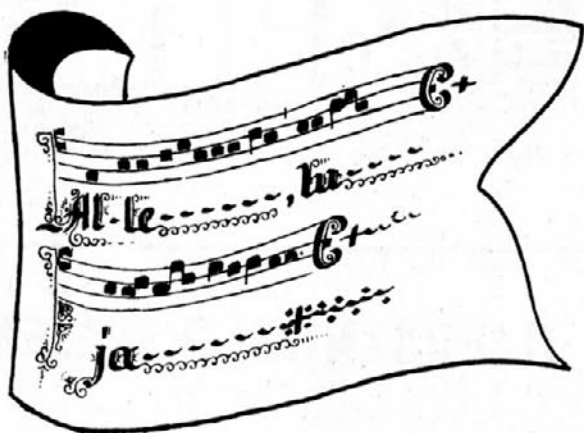
Vsak pravi kristjan se ob velikonočnem času prebudi iz grešnega spanja. Grehu da slovo in nanovo oživi, ko stopi na pot pokore: vstane iz starega groba svojih grešnih navad. To je veselje angelov in vseh nebeščanov, pa tudi kristjanom **dru- ga vesela aleluja.**

Velikonočne praznike obhajamo v veseli pomladi. (Velja za našo domovino, kjer je živel naš Slomšek). Narava se prebuja iz zimskega spanja in pomlajena vstane. Veselo alelujo nas učijo vse stvari in nas prijazno vabijo, naj z njimi hvalimo vsemogočnega Boga, ki daje nam in njim novo življenje. Travniki in njive spet lepo ozelenijo, prikažejo se pisane cvetlice, drevesa začno poganjati in ptičice žvrgoleti. Martinček se na soncu ogreva. pred njim pa čriček skače in poje od ljubega mladega leta. **Tretjo alelujo** nam vsa narava oznanja.

Ni torej veselejših dni, kakor je ljuba Velika noč, trikrat veseli čas. Najžlahtnejše ure vsakega dneva so jutranje ure: zjutraj je vse drago in leno. Zjutraj zgodaj je Kristus od mrtvih vstal in daje blagoslov vsem onim, ki zgodaj vstajajo in vsako jutro njegov spomin obhajajo in v molitvi k Njemu srce povzdignejo. Jutranje sonce kratko časa sije — zlati mladi čas hitro mine: Hitro, hitro mine čas, mine tudi lep obraz!

Najljubeznivejši dnevi vsakega leta so pomladni dnevi. Takrat moč in življenje kar prekipevata. Kdor spomladi obilno seje, bo v jeseni tudi obilno žet. Pomlad je čas setve. In le človek, ki je priden, dokler je bil mlad, bo dobrih del bogat na svoje stare dni.

V veseli spomin bogatih darov Jezusovega Vstajenja si tudi mi med seboj velikonočne darove dajemo: pisanke, pirhe delimo, ki se potem z njimi mlado in staro veseli in igra. Veselo jih potakamo

in sekamo. Veliko ljudi je, ki si pirhe dajejo, pa malo jih je, ki prav vedo, kaj lepega nas ti pirhi učijo.

Pirh, pisan ali rdeč, ima **trdo lupino**, ki je podobna **trpljenja**, vzdihovanja, pokorjenja, kar je razlito čez ves svet. Lupina se stre, razpoči, olušči ter odpade in lep, čist **beljak** se prikaže. Tako se tudi naše telo, ki je lupina, okvir duše, zdrobi, v prah povrne, ko ga duša zapusti. A srečen človek, ki umrje v milosti božji, ker se takrat njegova duša iz umrljivega telesa dvigne čisto in bela kakor sneg in v nebesa pohiti. To nas pirha beljak uči.

Beljak pa ima v svoji sredi **rumenjak**, ki je rumen kot čisto zlato. Spominja nas, kako lepa, zlata bo naša nebeška krona, če voljno vse težave prenašamo, pravično živimo in spokorjeni umrjemo. Potem ne bo za nas nikdar minil velikonočni praznik zmage in vesela aleluja ne bo nikdar potihnila.

Pirhi se kmalu postarajo; pa staramo se tudi mi, toda zlati modri nauki so vekomaj mladi. Kdor jih rad posluša in po njih živi, bo stal kakor žlahtno drevo za potokom — srečen in vesel. In ker je veliko dobrega tu na zemlji sejati, bo tam v nebesih obilno žet.

Aleluja! Aleluja! Aleluja!

NAJLJUBŠA SLOMŠKOVA VELIKONOČNA PESEM

P. Odilo.

Slomšek je že kot kaplan, pozneje kot župnik in škof, vedno poudarjal, da mora v cerkvi vse zbrano ljudstvo peti. Sam je vpeljal nekaj pesmi, ki jih ljudje še zdaj pojejo. Zlasti so morali vsi peti: Oče naš pred pridigo ob navadnih nedeljah, Poslan je angel Gabriel v adventu, Oj, Dete je rojeno nam za Božič, za veliko noč pa Kristus je od smrti vstal.

Pesem pred pridigo je začel navadno Slomšek sam s svojim zvonkim glasom in vse je takoj pritegnilo. Včasih je priganjal in rekel: Če ne boste vsi peli, ne bom pridigal. Ker so pa tako radi poslušali njegove pridige, so res vsi peli z njim.

Njegova velikonočna pesem je taka:

Kristus je od smrti vstal,
nam se je veseliti.

Veseli se križanstvo vse:
Aleluja, aleluja!

Veseli se Marija še:
Aleluja, aleluja-

Greh nebo zaklenil je,
Kristus ga odklenil je:
Aleluja, aleluja!
Zdaj je odprt nebeški vrt:
Aleluja, aleluja!

Pojmo hvalo Jezusu,
vstalemu Zveličarju:
Aleluja, aleluja!
Daj zmago nam po smrti tam:
Aleluja, aleluja!

NA VELIKI PETEK ali NIKOLI!

P. Odilo

NA VELIKI PETEK PRED DEVETINDVAJSETIMI LETI je klečal pred spovednikom Karel Rochard, francoski pisatelj in dolgoleten ravnatelj pariškega gledališča. Že dolgih 40 let ni bil pri spovedi. Mnogo naporov ga je stalo, preden je premagal svoj napuh, pokleknil pred božjega namestnika in se obtožil grehov. Polni dve leti se je boril sam s seboj. Z nikomer ni o tem govoril, le ob branju sv. pisma je našel pot vrnitve k Bogu. Najtežje mu je bilo storiti zadnji korak: začeti s prejemanjem sv. zakramentov. Na veliki petek je rekel: Če danes ne, nikoli ne! Spoved je vsega prerodila. Njegove oči

Misli, April, 1962

so bile zalite s solzami veselja in hvaležnosti. Ves srečen je prejel velikonočno sv. obhajilo in bil je kakor nov človek. Kristusovo Vstajenje je bilo tudi zanj v s t a j e n j e ...

Koliko sličih duš živi med nami! Nekateri so zakopani v grehe in slabosti, druge tlačijo k tlom mlačnost in versko polovičarstvo. Bog pa vse ne-nehno dramijo, budi in vabi s svojo milostjo. Te milosti pa so večje ali manjše, kakor pač več ali manj molimo. Pokojni papež Pij XII. je rekel: "Strašna skrivnost, ki je nikdar dovolj ne premislimo, je, da zavisi rešitev mnogih od molitve in prostovoljnih odgovorov udov skrivnostnega telesa Kristusovega, od pomoči pastirjev in črede. Ali kot je rekla Marija v Fatimi: "Mnoge duše padajo v pogubljenje, ker nihče za nje ne molí".

Da bi torej vsi, ki so padli, zopet vstali, da bi se vsi, ki spijo, zbudili, da bi se vsi osvobodili greha in se resnično prenovili, za to bomo prosili te dni trpečega in vstalega Zveličarja! Pa sodelovanja je treba: sami moramo nekaj storiti, da se Bogu približamo! Bog nas je ustvaril brez nas, zveličal pa nas ne bo brez nas!

Bazil tipka

★ **KAJ JE RES ZE VELIKA NOČ** pred vrati? Torej vsem rojakom, poznanim in nepoznanim, iskrene velikonočne čestitke! Poleg telesnih dobrot želim vsakemu v prvi vrsti obilico milosti vstalega Zveličarja.

★ Zdaj pa kar k našemu **VELIKONOČNEMU SPOREDU**, da ne zmanjka prostora.

MELBOURNE:

1. Na **veliki petek** ob enajstih dopoldne križev pot pri Mariji Pomagaj v Kew (Padua Hall, 19 A'Beckett St.) Po pobožnosti prilika za spoved.
2. Na **veliko soboto** ob enajstih dopoldne istotam blagoslov velikonočnih jedil. Po blagoslovu prilika za spoved. — Spovedovanje isti dan pri Sv. Frančišku v mestu (St. Francis' Church, Elizabeth & Lonsdale Sts.) od 3.—5. in od 7. zvečer dalje (spovednica št. 8)
3. Na **veliko nedeljo** slovenska maša ob enajsti uri v St. Louis' Church, Burnley. Pred mašo spovedovanje, toda samo do enajstih, ker bi rad vsaj na veliko noč začel mašo točno ob napovedani uri. Spovedoval bom tudi takoj po maši in obhajal spovedance posebej.
4. Na **belo nedeljo** (nedelja po veliki noči) ob sedmih zvečer pete litanije z blagoslovom pri Mariji Pomagaj v Kew.

ST. ALBANS:

Na **veliki torek** (17. aprila) spovedovanje od pol osmih zvečer dalje.

Na **velikonočni ponedeljek** (23. aprila) pete litanije z blagoslovom ob pol petih popoldne.

GEELONG:

Na **veliki petek** spovedovanje v cerkvi sv. Družine (Holy Family, Separation Street, Bell Park) od 4. — 6. in od 7. zvečer dalje.

BALLARAT:

Na **veliki četrtek** spovedovanje od 7. zvečer da-

lje v stolnici sv. Patrika (St. Patrick's Cathedral, Ballarat).

MORWELL (Gippsland):

Na **veliko sredo** (18. marca), spovedovanje od sedmih do osmih zvečer v cerkvi Srca Jezusovega (Sacred Heart Church, Morwell).

★ Za veliko noč sem mislil na mašo na prostem, kakor smo jo imeli za polnočnico. Pa sem se zbal nestalnega vremena. Sicer smo imeli doslej in tudi še imamo sušo, ki pa je mora biti kmalu konec. Tako sem se raje odločil za našo stalno cerkvico v Burnley.

★ Še nekaj bi rad prosil v zvezi s spovedovanjem v cerkvi sv. Frančiška v mestu. Predstojnik cerkve me je prosil, naj to objavim in napravim red pred svojo spovednico, kjer je vsak božič in vsako veliko noč pravo prerivanje in odrivanje in pri tem seveda tudi glasno govorjenje. Slovenci smo namreč vajeni od doma, da stojimo v vrsti med steno in klopmi ter se tako počasi pomikamo proti spovednici. V Avstraliji pa je navada, da verniki **kleče v klopi** in se pomikajo proti spovednici (torej od srede cerkve proti steni), da pridejo na vrsto. Ker Slovenci pri sv. Frančišku vzamejo oboje: eni so v klopi, drugi pa napravijo vrsto ob steni, naravno skočita dva naenkrat k vratom spovednice: eden iz klopi, drugi iz vrste. Pa je karambol, ki moti vso cerkev... Obenem pa še vrsta ob steni ovira vernike, ki hočejo iz klopi v sosednjo spovednico; ali pa one, ki hočejo ob klopeh proti oltarju.

Lepo prosim, držimo se avstralskega reda z vrsto v klopi. Pokažimo, da smo disciplinirani in vemo, kaj je cerkev. Pol urice ne sme igrati vloge, ko gre za dobro spoved. Drugače se bojim, da ne bom več dobil dovoljenja spovedovati pri sv. Frančišku, četudi je ta cerkev sredi mesta tako pripravna za vse rojake.

* Od zadnjega poročila so krščevale sledeče družine: Dne 4 marca je bil v Yarraville krst Borisa Franca, sinka Marjana Bubniča in Marije r. Poles.

— Dne 10. marca sem krščeval pri sv. Družini v Bell Parku, kamor sta prinesla svojega prvorojenca (Peter Douglas) Helmut Mayer in Marija r. Koželj. Sinko bo rastel med samimi pravljicami, saj sta njegov očka in stari očka početnika in lastnika znane "Fairly Park-a" v Anakie, kamor je naša slovenska šola nedavno napravila izlet. — V isti cerkvi je bil krst tudi naslednji dan (11. marca), ko je zajokal Branko Janez, sinko Janeza Ivca in Bogomile r. Hrib. — Pri Mariji Pomagaj v Kew pa smo ta dan krstili Marijo, prvorojenko Franca Petka in Matilde r. Munda. — Pri Mariji Pomagaj smo imeli še dva krsta: Dne 17. marca so prinesli Roberta Marjana, sinka Staneta Leskovca in Zlate r. Skumavec, dne 18. marca pa Esther Majdo, hčerko Štefana Tendlija in Ade Marije r. Pribac. — Dne 31. marca je bil krst v novi farni cerkvi v Pascoe Vale, kjer je obšla krstna voda Aleksandra Karla, sinka Karla Razborška in Julije r. Barič.

Bog klagoslovi družine, katerim je dal v skrb malčke! Čestitke staršem in novorojenčkom!

★ Kaj pa poroke? — Najprej bi rad omenil poroko, ki se je izvršila dne 4. novembra lanskega leta v Parizu. Naš adelaidski rojak, Anton Šverko, doma iz Lanišča v Istri, se je poročil z Marijo Naranča, doma iz Dalmacije. Sam je odšel na potovanje v Evropo, nedavno pa se je vrnil s svojo zakonsko družico. — Dne 6. januarja sta se v cerkvi sv. Margarete v North Brunswicku poročila Miroslav Rustja in Marija Perhavec. Ženin je doma iz Ajdovščine, nevesta pa iz Lokve. — 3. februarja je bila poroka pri Srcu Jezusovem v Carltonu, kjer je Francka Kuret obljubila zvestobo Vincencu Rubeo. — Dne 10. marca sta stopila pred oltar sv. Družine v Bell Parku (Geelong) Franc Pavlovič in Barica Vancaš. Ženin je doma iz Bušeče vasi na Dolenjskem, nevesta iz Farkašičev na Hrvaškem. — 17. marec beleži poroko v Adelaidi: poročila sta se Franc Borovac (doma iz Stražeman, Hrv.) in Viktorija Dodič (doma iz Gradišča, Slov. Primorje). — V Melbournu pa smo imeli isti dan dve poroki pri Sv. Margareti v North Brunswicku: Marija Cergolj iz Slivja je dobila za zakonskega druga Cani Aleksandra Mjeda, po rodu Albanca; Marija Baligač iz Ižakovcev v Prekmurju (fara Beltinci) pa Filipa Čuliča, po rodu Hrvata. Vsem parom iskrene čestitke!

★ Pa naj povem še eno otroško. Kapelico, kateri "angelček odpira in zapira vratca", sem že enkrat omenjal. Tudi Pribčev Zdenko jo je dobil. Pa se je lepega dne spomnil: "Kar nazaj k patru jo nesimo!..." Začudenima očku in mami je svoj

sklep razložil s pristavkom: "Saj je tako vedno zaprta..."

To se pravi, Zdenko, da si premalo priden. Nisem jaz kriv, če je angelček-vratar na dopustu!

★ Nekateri so me spraševali, zakaj nisem organiziral v postu redne tedenske pobožnosti križevega pota na avstralskih Brezjah. Saj bi jo rad, ko bi bila dva slovenska duhovnika in bi bil eden vedno doma. Tako pa, kaj pomaga napraviti tedensko pobožnost, ko obenem vem, da moram v Adelaido in me cel teden ni v Melbournu... Še težje je s šmarnicami v maju. Dokler sem sam, je nemogoče misliti na to. Tudi v maju moram proti Južni Avstraliji, če se hočem držati letnega programa: torej bom celó na praznik Marije Pomagaj (24. maja) doma. Bomo pa vsaj trikrat v maju šmarnice vseeno imeli in sicer: V torek 1. maja, na prvo nedeljo (6. maja) in na drugo nedeljo (13. maja). Vselej ob pol osmih zvečer in seveda pri Mariji Pomagaj v Kew.

★ Večina Slovencev, ki jih srečam po bolnišnicah, mi na vprašanje odgovori, da niso v nikaki organizaciji, ki bi jim vsaj delno pokrila zdravniške in bolniške stroške. Seveda, dokler je človek zdrav, ne misli na kako zavarovanje, ko zboli, je pa prepozno. Nekateri pa bi se zavorovali, a se ne vejo kam obrniti.

Tem zadnjim povem, da imam v svoji pisarni formularje za "Medical & Hospital Benefit Funds" tukajšnje katoliške ustanove (Hibernian Australasian Catholic Benefit Society) in ima vsak priliko postati njen član. Ko sem za zavarovanje vpisoval fante našega hostela, sem se spomnil, da bi z zalogo formularjev in skromno objavo morda pomagal tudi ostalim rojakom, ki še niso zavarovani.

★ Na tretjo nedeljo v februarju smo videli na prosvetnem večeru po maši film o prvih japonskih mučencih, ki je marsikomu privabil solze v oči. V marcu smo z zvočnim filmom poromali v Fatimo. V aprilu prosvetnega sestanka ne bo, ker pada na cvetno nedeljo in bom po maši spovedoval. Pač pa bomo imeli filmsko predstavo v našem hostelu po petih litanijah **na belo nedeljo zvečer**. Želel sem dobiti film "Quo Vadis", pa zdaj žal ni na razpolago. No, bomo pa videli kak drug film hollywoodske produkcije.

★ Zdaj pa še enkrat vsem: Prav veselo in zadovoljno veliko noč!

Z Vseh Vetrov

VIETNAM V AZIJI je ozka in podolgovata država južno od rdeče Kitajske. Podobno kot Koreja in Nemčija je razdeljen v dva dela: severni je pod komunisti, južni svoboden. Svoboden vsaj v kolikor mu puščajo svobode komunistični guerileci, ki s pomočjo rdeče vlade na severu skušajo še spodnji del dežele spraviti v komunizem. Vsa zadeva seveda že davno ni le domača stvar, ampak je v njo zapleten več ali manj ves veliki svet. Južnim Vietnamcem pomaga Amerika in se je močno zavzela, da za ohranitev njihove svobode žrtvuje vse. Severni del ima svoje simpatizerje v Pekingu in Moskvi, ki po svoje pomagajo. Vietnam je torej postal eno najbolj vidnih pozorišč, kjer se odločuje borba med komunizmom in svobodljubnim svetom.

V **ISTEM VIETNAMU** se mora po sodbi mnogih opazovalcev tudi pokazati, kako globoka in široka je že razpoka med Moskvo in Pekingom, med sovjetskim in kitajskim komunizmom. Položaj presojo tako: Amerika je gotovo zmožna, da uniči komunistične guerilce v južnem Vietnamu, pa je tudi trdno odločena, da to napravi. Vprašanje je, kaj bo nato storil Ho Chi Minh, rdeči poglavar v severni polovici. Mirno vdati se skoraj ne bo mogel, ker s tem bi zapečatil važen komunistični poraz. Verjetno se bo zatekel v Peking in zahteval krepko pomoč zoper Amerikance. Peking bo v zadregi ne bo si upal sam riskirati vojno z Amerikanci, moral bo vprašati v Moskvo. Moskva, oziroma Hruščev, pa nikakor ni voljan izzvati svetovnega konflikta, saj kljub vsemu nasprotovanju Zahodu skuša najti možnost za "sožitje". Preko mrzle vojne noče iti. In prav to mu kitajski rdečkarji resno zamerijo. Ko bo torej Amerika opravila s komunisti v južnem Vietnamu, bosta oba velika komunistična centra, Peking in Moskva, prišla v zadrego in bo moralo priti do velike odločitve. Tako pravijo mnogi in upajo...

ZDRUŽENE DRŽAVE EVROPE so že precej blizu uresničenja. Že nekaj lepih let niso več gole sanje, kot se je zdelo leta 1946, ko je Churchill napovedal nekaj takega v svojem govoru v Švici. Porajajo se v prvi vrsti iz gospodarskih potreb, začelo se je s svobodnim meddržavnim trgovanjem, toda sama po sebi prestopi taka reč na politično

polje. Pričakujejo, da bo v kratkem prestopanje meja med zahodnoevropskimi državami prav tako svobodno kot je v Ameriki ali Avstraliji. Anglija je počasi začela razumevati ogromni pomen take evropske skupnosti in njen pristop, ki se pripravlja, bo celokupno idejo še vse bolj poživil, saj bo ta skupnost štela že blizu 300 milijonov ljudi. Že zdaj se pa pripravljata tudi ZDA in Kanada na povezavo z evropsko skupnostjo, ki naj se razširi v "Atlantsko skupnost." Uvidevajo, da bo te vrste obramba zoper komunizem dosti bolj močna in učinkovita kot znani NATO z vsemi svojimi vojnimi obrambnimi pripravami.

O ZAHODNI NEMČIJI vedó povedati v New Yorku nekaj, kar se bo zdelo komaj verjetno. Kljub tolíkemu številu prebivalstva, kljub vsem milijonom pribežnikov iz Vzhodne Nemčije, ji kar "obupno" primanjkuje dalavcev. To pomanjkanje je tako občutno, da so se nemški podjetniki obrnili na Ameriko (ZDA), naj jim začne pošiljati čez morje delavce, ki so tam brez posla! Tako poroča tednik NEWSWEEK. Vsekako čudna novica! Ista revija pravi, da se niti malo ni uresničila bojazen, da bo zahodni Berlin zavoljo znanega sovjetskega zidu usahnil. Res je mnogo zahodnih Berlinčanov zapustilo mesto in se izselilo na zahod v Adenauerjevo Nemčijo, še veliko več jih je pa šlo odtod v Berlin in so tam prevzeli izpraznjena mesta, po vrhu pa dobili še druge službe, nalašč zanje ustvarjene. Zid, ki deli Berlin na dva popolnoma ločena dela, se torej Hruščevu ne "izplačuje".

ARGENTINA nas je nedavno močno zaskrbelala. Pri svobodnih volitvah — preveč svobodnih po mnenju mnogih — so s pomočjo komunistov dosegli nepričakovano velike uspehe peronisti. Nastala je silna negotovost. Slišati je bilo: Peron se vrne — civilna vojna neizogibna — nastala bo druga Cuba — Argentina izgubljena za demokracijo... In še več takega. V naših mislih je seveda bilo v prvi vrsti vprašanje: Kaj se obeta Slovincem in njihovim odličnim ustanovam v Argentini — ? Zdaj je videti, da se je položaj razjasnil in dežela pomirila. Generali, ki so pred leti izginali Perona, so z močno roko spet postavili novo vlado. Nekaka vojaška diktatura — nič vesela ni ta reč, pa moramo le priznati, da je boljša "močna roka" kot prekucija in

prelivanje krvi brez konca in kraja. Kolikor vemo, slovenska stvar ni trpela.

ALŽIRIJA je živ zgled in svarilo, kam vodi zagriženost, ki se upira pameti. Da mora prej ali slej priti do ureditve, kot jo je po najboljši pameti in vsem težavam na kljub izvedel De Gaulle, je bilo že davno popolnoma jasno. Čas in življenje gresta svojo pot, pa naj se slepci še tako upirajo. Le zakaj je treba potokov krvi, preden obvelja pamet?

NOVA GVINEJA s svojimi vprašanji postaja bolj in bolj žarišče svetovnega zanimanja. Ne samo zahodni njen del, ki se zanj pulita Indonizija in Holandska, tudi vzhodni, ki ga upravlja Avstralija. Je pač Nova Gvineja ena sama celota in umetna delitev ima samo začasen pomen. Vprašanja in odgovori frče sem in tja — pri vseh je bolj ali manj prizadeta Avstralija. Tako se je dobršen kos svetovnega prerivanja prikopal tik do našega praga. Glasen opomin nam vsem: Ne živite tjavendan — življenje ni praznik!

DR. VAL. MERŠOL:

SRČNA RAZBURLJIVOST ALI NERVOZA

PO RAZNIH PRESTANIH BOLEZNIH, posebno po influenci, raznih prehladih, pri boleznih ščitne žleze in pri revmatizmu, pa tudi brez tega mnogo ljudi trpi radi prevelike občutljivosti živcev, zlasti srca.

Kdor toži, da mu ob vsaki najmanjši težavi razbija srce, da čuti zbudljaje in bolečine v osrčju, da mu zastaja sapa in ga duši v prsah, kdor se močno razburi prestraši pri navadnih dogodkih, ako na pr. kdo nenadoma potrka na vrata ali okno, ako se prekucne stol in pade na tla, ako se boji biti v sobi sam, tak človek trpi na srčni nervozi. On ni umišljen bolnik, ampak on zares trpi in potrebuje primerne pomoči.

Srčno nervozo večkrat spremlja silen glavobol, vzdigovanje iz želodca in bljuvanje, napetost v trebuhu z zaprtostjo in vetrovi ali pa kratkotrajna driska, bolečine v križu, spolne motnje, nemir, razdražljivost in raztresenost.

Napad srčne nervoze lahko sproži telesni ali duševni napor, preobilica dela, nezadostno spanje, ali neredna prehrana. Podobni napadi se pojavijo včasih tudi po telesnih poškodbah, pa padcih in avtomobilskih nezgodah.

Pri srčnih živčnih težavah razpoznavna ali diagnoza ni lahko. Zelo bi se lahko urezal zdravnik, ki bi to bolezensko stanje podcenjeval in rekel bolniku ali njegovim sorodnikom, da je zadeva lahkega značaja, da gre "samo" za živčevje. Saj so prav-

zaprav pri vsaki bolezni ali nesreči ravno živci, s katerimi čutimo bolečine, živci nas opozarjajo, da je treba bolezen zdraviti in pozdraviti.

Razlika nervoze od drugih bolezni je navadno ta, da mnoge bolezni že lahko ugotovimo s pomočjo vida, kot razne kožne bolezni, da imajo bolniki povišano telesno toplino, da na pr. kašljajo, da jih tako zdravnik kot tudi rentgenološka (X-Ray) preiskava lahko ugotovi, kar velja pred vsem za pljučnico in razne druge notranje bolezni. Pri srčni nervozi pa bolnik čuti bolečine in ima druge težave, katerih pa ni videti, ne tipati, niti dognati z različnimi aparati. Tudi za zdravnika ugotovitev ni enostavna.

Kaj pa zdravljenje?

Med napadi bolezni je na vsak način potrebno mirovanje. Ker navadno ne zadošča mirno ležanje v postelji, dobi bolnik večinoma tudi zdravila, ki ga pomirjajo. Na srce dajemo obkladke z jesihom. Priporočljive so tudi tople nožne kopeli.

Ni dovolj zdraviti samo srce, ampak krečiti je treba celo telo. Bolnik naj v začetku dobiva lahko, njemu všečno hrano, da ne izgubi teka in preveč ne slabi. Čez nekaj dni ali po enem tednu pa je potrebno polagoma količino hrane zviševati; zlasti je važno, da bo v hrani zadosti proteinov ali beljakovin v lahko prebavljivi obliki, da se bo bolnik čimprej okrepil, da bo prišel do telesnega in duševnega ravnotežja in začel zopet delati.

KAJ UPANJA NA ZEDINJENJE?

Znano je, da je papež Jnez XXIII. napovedal vesoljni cerkveni zbor, ki se ima začeti letos v oktobru. Poleg drugih namenov ima ta zbor tudi nalogo, da poskusi vsaj zблиžanje, če že ne zedinjenje med katoličani in pravoslavni. Ali je kaj upanja? Strokovnjak v vprašanju vzhodne — pravoslavne — Cerkve, g. Stanko Janežič, je napisal nekaj misli v KLICU TRIGLAVA. Nekaj iz njegovega članka nudimo v informacijo bralcem MISLI. — Ur.

PRAVOSLAVI BOGOSLOVCI RIMSKI CERKVI RADI OČITAJO juridizem, pomanjkanje svobode in ljubezni. Na drugi strani pa nekateri med njimi sami uvidevajo in priznavajo, kako njihovo pravoslavje razkraja needinost. Boli jih cela vrsta vse preveč z državnim ustrojem povezanih narodnih cerkva, nezavisnih jurisdikcij in med seboj nasprotujočih si teoloških mnenj o važnih verskih resnicah.

Mnogi čutijo pomanjkanje živega cerkvenega učiteljstva z božje-pravno avtoriteto papeštva. Žele si novega vesoljnega cerkvenega zbora, ki bi razrešil položaj. Toda obenem se zavedajo, da na tak zbor niso pripravljene in ga sploh sklicati ne morejo.

(Papeža kot vrhovnega poglavarja Cerkve ne priznavajo, po njihovem nauku je samo vesoljni cerkveni zbor vrhovna oblast. Vendar še nobenega takega zbora v vseh 1000 letih niso imeli ker ni nikogar, ki bi ga sklical. — Ur.)

Kaj torej? Ali je najbolje pokopati vsako upanje in zavreči vse nadaljnje napore za zedinjenje?

Možnost zedinjenja je dana

Do različnega gledanja in verskih sporov med krščanskim Vzhodom in Zahodom je predvsem prišlo zaradi medsebojnega nepoznanja, nezaupanja in pomanjkanja ljubezni.

Prepričan sem, da je stoletni — da, že skoraj tisočletni — prepad mogoče premostiti. **Vendar ta čas še ni dozorel.** Težav ne bo malo. Podreti bo treba predvsem vrsto psiholoških predsodkov na obeh straneh. Pri vodilnih krogih (obojne) Cerkve, pa tudi med nižjo duhovščino in vernim ljudstvom.

Zdi se, da je danes med večino kristjanov **prodrta iskrena želja po zedinjenju.** To pomeni že mnogo.

Topel poziv sedanjega papeža k vsekrščanski spravi je naletel na ugoden odmev predvsem pri **carigraskem patriarhu Atenagoru**, pa tudi pri vrsti drugih nekatoliških cerkvenih dostojanstvenikov in

teologov. Medsebojni obiski in odposlanstva pripravljajo vedno bolj ugodna tla za zблиžanje. Na primer posebna papeška delegacija pri carigraskem patriarhu, obisk v Vatikanu anglikanskega primasa dr. Fisherja, ameriškega predsednika episkopalne protest. cerkve dr. Lichtenbergerja itl. Važno vlogo igra v času priprav za novi vesoljni zbor **Tajništvo za zedinjenje kristjanov**, ki ga vodi kardinal Bea v Rimu.

Proti novemu vesoljnemu zboru in težnji po zedinjenju se je med pravoslavni patriarhi najbolj odločno postavil **ruski patriarh Aleksej**. Pač tudi po namigu in s podporo komunističnih mogotcev, ki se morebitnega zedinjenja kristjanov silno boje. Aleksej skuša svoj vpliv raztegniti tudi na druge pravoslavne Cerkve. Sam obiskuje druge po svetu ali jih vabi k sebi v Moskvo. Obiskal ga je tam nedavno srbski patriarh German. Pričakovati pa je, da bodo vsaj nekatere pravoslavne Cerkve poslale na na vatikanski zbor svoje opazovalce. Seveda bodo jako dobrodošli.

Kako globok je prepad?

Najprej je treba med nami na Vzhodu in Zahodu pregnati pretirano bojazen in nezaupanje. Dodobra se moramo med seboj **spoznati**. Tako bodo pregraje druga za drugo same padle. Iz poznanja bo raslo **spoštovanje**, iz spoštovanja **ljubezen**. To je pa že začetek zedinjenja.

Učeni bogoslovci z ene in druge strani so že našli pot drug do drugega. Zbirajo se in razpravljajo o spornih vprašanjih. Takih prijateljskih srečanj naj bi bilo več in več.

Bogoslovce in sploh vse katoličane naj vedno navdaja tolažljiva zavest, **da je od tega, kar nas združuje, dosti več od onega, kar nas loči.** Oboji **verujemo v troedinega Boga in v Kristusa.** Oboji **častimo Mater božjo in svetnike.** Oboji imamo evharistično daritev **sveto mašo** in veljavne zakramente. In še dosti več takega.

Eni in drugi smo od prednikov prejeli **krščansko kulturo** in vrsto dobrin, o katerih smo že davno pozabili, da jim je bil izvor v krščanstvu. Danes nam vsem grozi **skupna nevarnost materialističnega brezboštva in skupna propast.**

Zares ni več vzroka, da bi ostali vsak na svojem bregu in zrl, kako se nam podirajo tla pod nogami. Skrajni čas je, da z vsemi svojimi silami in razpoložljivimi sredstvi zagrnemo prepad in se strnemo v eno. Tako bomo rešili sebe, svoje potomce ter brate in sestre vseh celin.

Pri vseh svojih naporih pa se moramo zavedati, da za pravo in resnično krščanstvo, ki je že po svojem bistvu samo v sebi edino, največ storimo, če ga v **dejanju živimo.**

KO SE JE BLIŽALA VELIKA NOČ

Piše Ivana Keber v ZDA

SPET SMO SREDI LEPE POMLADI, spomini pa hitijo nazaj v mladostne dneve, preden sem odšla v Ameriko.

Sonce je spomladi kar toplo posijalo in sneg se je začel topiti po vrtovih in senožetih. Izpod snega so se že prikazovale lepe velikonočnice, trobentice, bingeljčki, to so zvončki. Potem angelčkove srajčke, podlessek, dišeče vijolice. Vse je raslo po vrtovih in gozdovih.

Otroci smo kar bosí tekali cvetlice trgat. Kmalu smo imeli vse pomrznjene prstke na rokah. Dihali smo si v roke, ko smo nesli nabrane šopke cvetlic domov. Tu smo jih skrbno zložili v lončeno posodico, prilili vode, posodo pa postavili za mizo na okno, da smo jih lahko gledali, posebno ko smo jedli vsi iz ene skledice. Tedaj so nam bile dišeče vijolice v največje veselje.

V mesecu maju smo šli v gozdove po šmarnice. Postavili smo jih pred Marijin oltarček, ki smo ga imeli narejenega doma. Pred njim je ves mesec maj gorela lučka. Vedno dišeče šmarnice so najrajši rasle v kakšnem skalovju. Tam so bile najlepše. Oj, s kakšnim veseljem smo jih ugledali! A ko smo se jim približali, smo večkrat našli, da je med njimi zvit strupen gad. Prestrašili smo se do kosti in bi jo ubrali kar nazaj domov. Pa smo videli, da se tudi kača spušča v beg. Je bila v strahu enako kot mi otroci. Tako smo vendar prišli do šmarnic.

Ko se je bližala velika noč, so nam rekli mama:

“Zdaj je veliki teden, morate biti pridni. Bomo zvonove zavezali, ne bo nič zvonilo, ker bo Bogek umrl. Samo ragljalo bo v zvoniku, le poslušajte.”

Brž smo se pripravili na to poslušanje. Potem so mama spet rekli:

“Boste šli vsi Bogka poljubiti v cerkev.”

In so nam dali vsakemu krajcar, da ga dene v puščico za vbogajme.

Na veliki petek so mama pekli kolač. Oče so prinesli iz skrinje velik lončen model za kolač, pa pehar orehov in domačega medu. Za veliko noč je bilo vse doma pridelano. Spekli so tudi bolj majhne kolačke, po enega za vsakega od nas. Pekli so v veliki zakurjeni peči, kjer so vsadili najprej veliki kolač. Ta dan so to delali oče, ker je bilo za mater pretežko. Rabiti so izredno velik lopar in lesen valjar. Z njim so počasi peljali posodo v pripravljeno peč.

Skuhali so tudi pleče in želodec. To je bilo za “žegen”. Dodali so hrena in lepo pisanih pirhov. Vse to so zložili v velik jerbas, pripeli nanj židano ruto in nesli v cerkev k blagoslovu jedil.

Pri nas v Nevljah pri Kamniku je bilo slovesno vstajenje s procesijo na veliko soboto ob 4h popoldne, Fantje so streljali z možnarji in potrkavali v zvoniku. Nesli so bandero, posvečeno sv. Juriju, farnemu patronu. Tistikrat je bil za župnika g. Leopold Rihar, doma iz Polhovega Gradca. Imel je lep tenor in močno zapel: Zveličar naš je vstal iz groba.

Naš pevski zbor pod vodstvom organista Florijana Mejača iz Komende je poprijel in nadaljeval. Zaj sem bila v tem pevskem zboru 10 let.

Na veliko noč smo imeli sv. mašo že ob 5h zjutra. Zelo zgodaj nas je prebudilo veselo potrkavanje z lepimi melodijami, ki so nam takoj pregnale vso zaspanost in smo hiteli v cerkev polni velikonočnih misli.

Procesijo smo pa imeli tudi na velikonočni ponedeljek. Ta je bila v spomin na veliki potres iz 1. 1895, ki je bil ravno na velikonočni ponedeljek. Šii smo z razpelom in molili rožni venec, vmes pa prosili: Šibe potresa reši nas, Gospod!

Sama se tega potresa ne spominjam. Mama so mi večkrat povedali, da sem bila tedaj v zibelki. Ko se je potreslo, je zibelka sama tekla, Mama so le pazili, da me ni vrglo ven. Pa me ni.

Kar sem napisala v teh spominih na staro domovino, je vse resnično. Mislim, da bo marsikdo rad bral, saj se vsakemu ob takem branju osvežijo spomini na mlada leta.

G. DR. MIKULA SPOROČA

Hamilton-Newcastle. — Vidimo se na **cvetno nedeljo!** Popoldne ob 5. spovedovanje, **sv. maša ob 6 zvečer točno!** (Ob 7. moramo cerkev prepustiti drugim.)

Wollongong. — Med vami bom v **torek** svetega tedna:

ob 6. zvečer postna pobožnost in spovedovanje v cerkvi **Warrawong;**

ob 8. isti večer enaka pobožnost v cerkvi **Fairymeadows.**

Poslužite se priložnosti in **PRIDITE!**

WARATAH—

AVSTRALSKA ROŽA MOGOTA

Spisal Karel Mauser

Pisatelj trdi, da je snov za to črtico dobil iz pripovedovanja bivšega slovenskega Avstralc. Torej ni izmišljena. Morda bodo v Adelaidi tega "Klemena" prepoznali. Nič za to! — Ur.

1.

KLEMEN JE SKORAJ VSE NOČI prebil na krovu. Čeprav se oči niso imele kje ustaviti, je vendarle čutil, da ga vsak utrip kotlov v notranjosti ladje približuje neznani obali. Tam se spočne novo življenje. Kakšno, komaj sluti. Tudi se ne muči preveč s tem vprašanjem. Dovolj mu je, da ladja reže in razriva vodo, ki se peni in v beli črti ostaja za njo.

Občutek, ko zagledaš kopno, je čudovit. Tisto, kar je bilo vso pot zaglavljeno v grlu, je odnehalo. Oči so se obrisale, hiše so zrastle in na robu tam je zelenje.

V tisto zelenje je Klemen postavil svoje življenje. Prva misel mu je bila vesela. Sicer je bilo v njej tudi nekaj grenkobe, pa kaj boš z grenkobo v tem času. Jesti je ne moreš, od nje živeti tudi ne.

Tako je Klemen stopil na avstralska tla. Delo je dobil kar brž. Sicer se je nekaj časa obotavljal, potlej se je le odločil. Daleč je. Od ljudi bo in sam.

Zasluzek ga je le premotil. Garal bom kot črna živina. Ko bo dovolj, jim porečem zbogom, najdem dekle, stešem hišico in zibel — več mi ni treba.

Tako je naredil. Košat in in močan je prišel v Radium Hill. V rudnik. Rudnik mu ni nikoli dišal še ko je bil doma in je bral o Trbovljah, ga je kar nekam zamrazilo. Pod zemljo, ob tisti brljivki — hudič naj vzame tako življenje! Knap je knap. Kleti se navadi, piti in delati. Ko se izgaraš, si nabereš nadehe, ki te davi, dokler te ne zadavi. Tako je in amen.

Je poznal Klemen dva knapa v kampu. Svet zase sta bila. Kar naprej sta sanjala o rudniku. Hodila sta na delo h kmetu, v nedeljo pustila tiste groše v oštariji. Nad zemljo ni prijetno delo, sta trdila. Pod zemljo, ha, fant, pod zemljo! Mahneš, da se kar kreše, koplješ in nakladaš. Po hrbtu ti teče voda, na uro gledaš. Ko je čas, splezaš na sonce in ga zvrneš kozarec. Umiješ se in zvrneš drugega. Preden ležeš, še enega.

Zdaj je videti, da je Klemen prišel na isto. Le škoda, da onih dveh ni zraven. Oba je komisija zavrgla. Preveč jima je piskalo v pljučih.

2.

Tako je Klemen začel. Tisto staro življenje je počasi pobijal. Vekavost je zaklenil, v sobo v baraki je navlekel knjige, kar jih je prinesel s seboj. Le samota! Ta ga je žrla. Spredej puščava, zadaj puščava, na vse strani ta rdeča ilovnata zemlja in redko grmovje. Do Adelaide skoraj dvesto milj...

Koj je pogrešil cvetje. Da bi ga vsaj nekaj bilo! Vsaj kakšna samotna pontiana z rdečim cvetjem. Toliko, da bi se oko spočilo in nekam uprlo. Pa nič in nič.

Dvakrat zapored so ga izvabili tovariši s seboj v Adelaido. Nazaj se je vrnil brez beliča. Plačeval je za pijačo in razmetaval kakor bogatin. Tretjič se jim je uprl. Šel je z njimi na vlak, pa izstopil že pred Adelaido. Sam sebi se je smejal, ko je kolovratil po nepoznanem kraju.

Zaželel si je cvetja. Zavil je proti robu mesta. Tam je trava, tam je mir. Ko je zabrodil na samoto, se je ustavil. Hišice so ostale za njim, za družbo so mu bila samo redka drevesa. Sedel je za košato pontiano in se na glas zasmeljal.

To bodo zijali tovariši! Niti pogrešili ga najbrž takoj niso. V Adelaidi so videli, da ga ni. Nemara se bodo vrtni trezni. Zlodej naj jih vzame. Dovolj mi je njihovih kvant.

Pontiana tako živahno gori v rdeči barvi. Cveti kakor da mežikajo. Klemen je neznansko vesel, da lahko miruje sredi cvetja. Potlej se mu roka stegne v travo. Tudi v travi, skoraj pri nogah, mu rdeče gori.

Waratah! Avstralska roža! Klemen je že dolgo ni videl. Odrtega jo in vrti v rokah. Ugiba, čemu je ta cvet podoben. Potlej se spomni na slovensko bodečo nežo. No, bodeča neža ima bodice, ta pa je brez njih in tako lepo rdeče cvete.

Sredi takega cvetja bi postavil bajto. Vse naokrog bi cvetelo. V bajti žena, čez leta nekaj otroškega drobiža. Na večer bi skupaj sedeli pred bajto in strmeli v rdeče oči cvetoče warate. Lepo bi bilo. Klemenu gre na smeh. Mejdun, kako sem neumen!

Sicer pa — leta teko in za strica nima nikomur biti. Trideset je mimo, trideset jih nemara ni več zapisanih. Dolgo odlašati ne bo več moč.

Klemen tipa v spomine. Išče dekliskih obrazov, ki jih je kdaj poznal. Vse je že nekam utonilo. Spomni se enega z ladje. Plašen obrazek je bil, v nameri je strmel čez ograjo v morje. Nikoli ni spregovoril z dekličem, preveč je bila plašna in sama zase. Nekoč je slišal, da jo je nekdo poklical: Agnes! Toda Klemen je bil že takrat prepričan, da je Neža. Neža, tista, ki ima v pratiki ovčico v naročju. Neža — nebodeča Neža — waratah! V hipu mu je postala Avstralska roža še ljubša.

Žal je Klemenu, da na ladji ni imel poguma in deklča ni nagovoril. Lahko bi bil zvedel, kam jo pot vodi v službo. Zdaj bi jo obiskal in ji povedal tisto o bajti in zibki. Še to bi ji povedal, da bi na zibko rasklasi cvetove kot jih ima roža waratah. Seveda tudi srčeta, kot so bila doma na starih zibkah.

Klemen vrti v roki cvet, ki ga mu je dala roža waratah in je kar jezen sam nase. Prav treba mu je, da sedi tako sam. Nikogar nima, da bi med delom nanj mislil, nikogar, ki bi takole ob nedeljah posedel z njim. Kako drugače bi bilo, ko bi zdajle imel ob sebi pravo srce! Waratah je lepa, pa živa ni.

Prav do odhoda vlaka je sedel. Rdeči cvet je vrtel v roki in sanjal. Še na vlak je vzela cvet s seboj. Doma v sobi ga je del v vodo.

3.

Dolg je bil teden. Rdeči cvet je usahnil. Klemen si je zaželel novega. Tovariši so ga postrani gledali, ker jih je bil pustil na cedilu. Ni jim povedal, da misli v nedeljo spet po nov cvet, ki si ga je od pretekle nedelje vzgojila roža waratah.

In je šel. Dan je bil tak, da je Klemena kar nosilo po tistih potih. Nekaj blagega je bilo v zraku. Tam med tistimi šotori v Radium Hillu je najlepši dan fige vreden. Todle pa — kakor čudež! Nebo, pontiane, trava, — še grmičje je imelo lepši obraz.

Malo pred odhodom na vlak je prišlo mimo dekle z otrokom. Služkinja, kajpak. Klemen je sprva še k mari ni imel. Daleč je že bila, ko mu je nenadoma šinilo v glavo: Neža je!

Kot huda ura ga je neslo za njo. Ob njej je bil, ko mu je spet upadel pogum. Pozdravil je, kot tuje tuje pozdravi, in dekle je samo kimnila. Bil že tri korake pred njo, ko je polglasno zaklel:

“Ejklet, Neža je! Naj me zlodej vzame, če ni”.

Zasmejala se je. Obrnil se je in se tudi sam zasmejal.

“Me mar poznate?” je sladko vprašala.

“Na ladji sva bila skupaj, če se ne motim.”

Šla sta vžiral. Drobila je poleg njega in Klemen jo je opazoval. Kar nekam potegnila se je. In nič več ni videti plašna.

“Na ladji niste nič govorili”, je nenadoma rekla.

“Vi tudi nič. In za Agnes o vas klicali. Sem mislil...”

Spet se je zasmejala.

Klemen je prav zadnji hip priletel na vlak. Videl je, da mu je Neža pomahala s pisanim robcem. Na rdeči cvet je docela pozabil. Šele na vlaku se je spomnil nanj. Ostati je moral nekje v travi. Pa nič za to, saj pojde v nedeljo zopet tja, kjer cvete waratah in nedaleč proč — Neža!

4.

Čez teden Radium Hill, v nedeljo pot v Adelaido. Daleč je, toda Klemen se za daljavo ne meni. Četrto nedeljo je izmečkal iz sebe tisto zavoljo bajte in zibke. Neža se ni smejala. Klemen bi skoraj rekel, da so se ji orosile oči.

Kupila sta svet tam na samoti. Spredaj in zadaj pontiane, v travi waratah s cvetovi, da se je rdečilo. Klemen je rekel zbogom Radium Hillu. Dal je za pijačo, kakor se spodobi, povezal svojo beračijo in šel. Delo je dobil v Adelaidi. Zvečer je kopal in ruval, zidal in gradil. Neža je bila ob njem in gostolela.

★

Danes ima Klemen ženo in dom. Tudi zibka ni prazna. Prvi — Klemenček je — že kobali okrog bajte. Trden je in močan in Klemen ga je vesel. Drugi je na poti. Zanj je Klemen zibko prerisal. So se prve rože nekam izgulile in niso več tako živih barv. V novem žaru je zacvetela waratah pod Klemcnovim čopičem in srčeta so oživela. Neža se mu smeji in pravi, naj že vendar spravi barvo za tretji bart. Saj ji Klemenček donša živih cvetov, ki jih znova in znova waratah rodi.

Zvečer, ko se vročina poleže, sedijo vsi trije pod pontiano. Nič dosti ne govore. Klemenček po navadi zaspi in potlej ga preneseta v hišo.

Sama še malo posedita. Visoko so zvezde, sreča blizu. S težko roko se Klemen dotakne Nežine. Ko se obrneta v hišo, oba čutita, da je svet okrogel in da najdeš srečo povsod, če jo iščeš odkritosrčno in z ljubeznijo.

mož in žena

Dr. A. Trstenjak:

“MED LJUDMI”

“Dokler gorita...”

ZELO IZOBRAŽEN FANT JE NEKAJ dni pred poroko s svojo “prvo in edino ljubeznijo”, do katere je ves čas ohranil najlepši odnos, svoje občutje nakako takole izrazil: “Kar omotičen sem ob misli, da bo čez nekaj dni res popolnoma moja”.

S temi besedami je morda najboljše označil to, čemur ljudje pravijo “medeni tedni”. Tedni prve zakonske sreče. To so skoraj dobesedno omotična stanja dveh, ki se čutita srečna v medsebojni ljubezni.

“Medeni tedni” so za zakonsko življenje posebno važni, ker so samo tedni, ne pa — leta! Kmalu se umaknejo in sledijo jim leta “navadne ljubezni.” Ta ljubezen ni več omotična, zato vidi napake, pomanjkljivosti, slabosti, neskladnosti. Zakonska vse to zapazita in vidita drug na drugem, vendar še vse “ljubeče prenašata”. A tudi ta navadna ljubezen ali zaljubljenost se z leti vedno bolj trezni in čisti, dokler se končno ne ustali v “tovariško barvani življenjski obliki”, kot to imenuje neka knjiga.

Zdaj prevladuje kljub razočaranjem in neugodnostim zavest medsebojne dolžnosti in spoštovanja. Na tej stopnji sta že v precej večji razdalji, tiste prvotne omanne zaljubljenosti, ko sta bila “eno telo in ena duša”, že davno ni več. Oba sta se razvila v samostojni osebnosti, ne da bi zaradi tega trpela skupnost in medsebojna povezanost. To je ožje sožitje, kakoršno poznajo samo zrela leta, kjer ne prevladuje zaljubljenost, ampak življenjska moдрost.

Toda prvi tedni, ki smo jih omenili, so in ostanejo podlaga zdravemu razvoju in odnosu med možem in ženo. Kjer prvi tedni mladih zakoncev ne zvarijo v enoto, tam se to pozna vse življenje in utegne postati usodno. Marsikak zakon se razdere v glavnem zato, ker ni bilo skupnega življenja v prvih tednih po poroki, če zaradi zunanjih okoliščin nista mogla skupaj živeti.

To naj potrdi primer mladoporočencev, ki pa seveda ni osamljen. Nekaj dni po poroki je bil mož mobiliziran in je prišel v nemško ujetništvo. Po štirih letih se je vrnil in z ženo sta šele takrat začela skupaj živeti. Žena je potožila:

“Kar skrbi me, kako bo, ker sva se oba navadila samostojnega življenja.”

In res v tem zakonu ni tistega prisrčnega sožitja, kakoršno opažamo pri drugih, ki so se že v prvih tednih navadili drug na drugega. Kar lahko živita še nadalje drug brez drugega in drug drugega nič preveč ne pogrešata. Za dobro zakonsko skupnost to ni ravno razveseljivo.

Ali vzemimo primer, da mladoporočenec pusti svojo ženo pri starših in gre za delom v drug kraj. Le poredko se vidita, šele po kakem letu ali delj začneta skupaj živeti v lastnem, morda najetem, stanovanju. Najhujše pri tem je, da se mladi ljudje ne navadijo na red, ki ga življenje zahteva, ne navadita se drug na drugega v vsakdanjem življenju, ki je pusto in prazno in polno težav. Na to življenje se človek brez godrnjanja in nepotrpežljivosti, torej z veseljem in ljubeznijo navadi le, ako je za vse težave okoli sebe — gluhi in slepi. In to je mogoče samo — v medenih tednih.

Pozneje, ko vse to mine, človek spet odpre oči in je bister za vsako težavo. Marsikaj ga vznevolji. Če torej mlada šele takrat začneta skupno življenje, je lahko že prvi dan poln neprijetnih trenutkov. Ne moreta docela skriti nejevolje, že prvi dan prinese polno razočaranj.

Naravno! Kakor vsak človek, imata tudi zakonca posebnosti, ki jih drug na drugem pred zakonom nista videla. Pokazale so se vse bolj jasno v skupnem življenju. Dokler je prva ljubezen še “kot ogenj goreča”, se je lažje nanje navaditi ali se jih celo — odvaditi. Pozneje, ko se zaradi že unesene in treznejše ljubezni medsebojna obzirnost zmanjša, pa ni več tiste pripravljenosti, da bi se na ljubo drug drugemu odrekla svojim posebnostim, ki v zakonu zelo pogosto povzročajo nesporazume in težave. Tu velja pregovor, ki pravi: “Če prvo leto ostrih robov ne bosta odbila, bodo bodli vse življenje”.

Zakonsko življenje je kakor poročni prstan, ki ga zlatar naredi tako, da zlato paličico upogne in zvari. Upogne in zvari jo pa lahko le, dokler je vroča. Ko se ohladi, jo more kvečjemu zlomiti s kleščami, stisniti s silo — a razpoka se bo še vedno poznala. Potrebno gorkoto in ogenj ljubezni, v ka-

terem se zakonska zvarita v en sam življenjski krog — podoben prstanu na roki — v eno celoto, tako gorkoto dajo samo prvi časi zakonske ljubezni.

Zato je tako važno, da mlad zakonski par takoj po poroki začne skupno življenje. Le tako je upati, da se bo vsakdanje življenje enega in drugega, pa navade in posebnosti enega in drugega, da so bo vse to zlilo in zvarilo v enoto in harmonijo. V dobi prve zakonske ljubezni se polagajo temelji skupnim navadam, ki brez njih niti najlepša in najsvetejša ljubezen ne more prebiti.

O B J E M

I. Burnik

Objemam te in vsa si moja. —
Že isti hip mi roka tvoja
seže skoz lase.

Ko mi povezneš glavo na srce,
pa čuješ tih utrip:
Ljubim, ljubim te.

PESNIKI SLAVNI —

opevajte nam našega vrabca!

ŠKRJANČEK, SLAVČEK, KOS, KUKAVICA in mnogi drugi ptiči veljajo našim pesnikom za opevanja vredne. Morda se motim, toda javno priznam; za slavospev na vrabiča ne vem. Hočem reči — v slovenski literaturi. Bom hvaležen, če mi ga kdo pokaže.

Pa ni bilo vedno tako. Pred 2,000 leti je rimski pesnik Catullus napravil ljubko pesem svojemu vrabiču na čast. Kako lepo poje in kako srčkano pleše Catullovrabič!

Ne vemo, kako so tedanji bralci sodili o slavospevu na vrabiča. Poznejši — skozi dolga stoletja — so brali kitice vrabcu na čast le bolj s pomilovalnim nasmehom. Ta najbolj zaničevan in človeku nadležen ptič — ali zasluži eno samo vrstico v božanskem izdelku poeta?

Pa se je izkazalo, da ima vrabec zmožnosti, ki bi jih človek ne pričakoval. Sam sebi prepuščen res samo čivka in čvrči, ali če ga vzgojiš! Angleška pianistinja Klara Kipps je našla polomljenega vrabiča in ga vzela za svojega. Verno je poslušal nje-

no igranje na klavirju in se naučil nekaj "viž", da je bil zavidanja vreden. In so ljudje nehali zmi-gavati z rameni nad pesmijo Rimljana Catulla!

Seveda bi noben slavospev na tega ali onega vrabiča ne veljal vesoljnemu vrabčjemu rodu. To se pravi, če bi slavil vrabičevo zmožnost za umetniško vzgojo. Kaj pa, če bi opeval njegovo nepopisno korist, ki jo ima svet s človekom vred od vrabca v njegovi umetniško nevezgjeni naravi?

Ali prav vidim? Posmehujete se? Taka nadlega, kot je ptič z imenom: Domači vrabec, naj si prilasča zasluge za človeka in ta naj mu bo še hvaležen?

Za priče, da ni nič drugače, pokličimo današnje rdeče Kitajce!

Veliko pomanjkanje žitnega zrna. Vrabecev na milijone, verjetno nič manj kot ljudi. Nastala je vojna med ljudmi in vrabci za žitno zrnje. Izkazalo se je, da je vrabec bolj zvit kot človek. Kjerkoli je bilo kaj žita, si ga je znal prilastiti, preden se je počasni človek do njega prikopal.

Komunistična vlada Kitajske je napovedala vrabcem "blitz" vojno in po vsej ogromni deželi se je pričelo vsesplošno pobijanje vrabecev, vsak državljan je moral sodelovati. Cilj je — popolno iztrebljenje the zahrbtnih "škodljivcev."

Res so jih že toliko iztrebili, da se je rdeča vlada oddahnila. Pa ne za dolgo. Na njih mesto je prišla v deželo kužna bolezen, namnožile so se miši in podgane, razraslo se je trnje in osat, mrčes, ki prenaša bolezenske bacile, se plodi brez vseh ovir. Ni več vrabecev, ki so sicer res tudi žitno zrnje kradli, v glavnem se pa vzdržavali z mrčesnimi bubami, odpadki vsakovrstne hrane, semeni škodljivih rastlin itd. Z eno besedo: skrbeli so za javno snago

Konec str. 111

"UNIČILI BI NAS RADI"

Pod gornjim naslovom je "Svobodna Slovenija" v Argentini 30. marca prinesla uvodnik, ki ga v informacijo tukajšnjim rojakom ponatiskujemo. Zdi se nam, da jim bo ta informacija koristna, zaključke uvodnika naj pa vsak sam presodi in preceni. — Ur.

V ZVEZNI LJUDSKI SKUPŠČINI v Beogradu so 13. marca t. l. sprejeli zakon o amnestiji. Nanaša se na okrog 1000 oseb, ki so kot politični priporniki zaprti po raznih zaporih v državi, na okoli 150.000 emigrantov iz Jugoslavije, "ki so sodelovali v raznih kvizlinških formacijah in so ob zlomu fašistične Nemčije skupno z njenimi četami pobegnili iz Jugoslavije", in končno na okrog 100.000 bivših oficirjev, podoficirjev in vojakov, vojnih ujetnikov in internirancev, ki so po vojni ostali v emigraciji. Amnestija se končno nanaša tudi "na maloštevilne Jugoslovane, večinoma mlade ljudi, ki so iz raznih razlogov, največji del pa iz avanturizma ilegalno odšli iz Jugoslavije".

Zakon o amnestiji se pa ne nanaša "na neposredne izvršilce, na nalagodajalce in organizatorje hudih vojnih zločinov in umorov, na organizatorje in iniciatorje sovražnega dejanja v inozemstvu proti ustavni ureditvi Jugoslavije, na "volksdeutscherje" in tiste pripadnike narodnih manjšin, ki so v drugi svetovni vojni sodelovali v sovražnih vojaških, političnih in drugih organizacijah in so danes v inozemstvu, in na osebe, ki so vdrugič storile v zakonskem predlogu ne navedena kazenska dejanja. Od amnestije so pravtako izvzeti izvršilci kazenskih dejanj vohunstva, organiziranja in pošiljanja obožanih skupin ali posameznikov v Jugoslavijo, izvršilci nasilstev proti zastopnikom ljudske oblasti, proti gospodarsko družbenim organizacijam, organizatorji združenj proti ljudstvu in državi in osebe, ki odgovarjajo za politični zločin genocida".

V zvezni ljudski skupščini je zakonski osnutek o amnestiji pojasnjeval med drugimi sam podpredsednik zveznega izvršnega sveta Aleksander Rankovič, vrhovni šef jugoslovanske javne in tajne komunistične policije. Med drugim je izjavil tudi naslednje: "Mi smo vedno izhajali iz tega, do sta človek in njegova svoboda v svobodni domovini največji vrednoti. Zato smo tudi prej, kolikor je bilo mogoče, s polnim razumevanjem in odgovornostjo ravnali s tistimi, ki so se pregrešili zoper koristi države in ljudstva. Politična in gospodarska stabilnost, politična enotnost narodov Jugoslavije, njen

vsestranski gospodarski napredek in vedno večje uveljavljanje človeka in njegove svobode v procesu socialističnega družbenega razvoja omogoča Jugoslaviji, da pogojno oprostí vsem, ki niso neposredno sodelovali v krvavih zločinih."

Tako je govoril Rankovič pred dobrim tednom v beograjskem parlamentu. Pa ni bilo to prvič, da je govoril politični emigraciji. Pred tem je že 15. julija lanskega leta v izjavi beograjski Politiki pošiljal med politične emigrante iz Jugoslavije sirenske glasove ter jih nagovarjal, naj "bi uredili svoj odnos do domovine" ter se na jugoslovanskih diplomatskih predstavništvih vpisali v knjigo državljanov FLRJ. Tam bi nato dobili jugoslovanske potne liste, s katerimi bi lahko odšli za stalno domov, ali pa prihajali v domovino samo na obiske.

To kar smo povedali ob lanskem Rankovičevem vabljenju političnih emigrantov iz Jugoslavije na vrnitev v domovino oziroma o njegovih prošnjah in nasvetih za ureditev "odnosov emigrantov do domovine", velja prav tako letos. Sedanji komunistični režim v Jugoslaviji se je zavedel, da mu je politična emigracija nevarna, ker mu v svobodnem svetu dela škodo, mu kviri in podira načrte, ker odkriva komunistične namere ter opozarja na komunistično pretvarjanje v demokratskem svetu. Zato bi se je rad znebil. Rad bi jo uničil. Zlasti še slovensko politično emigracijo, ker je od vseh najbolj organizirana, in si je v svobodnem svetu v malem ustvarila vse to, kar smo imeli v Sloveniji pred vojno. Ustvarja kulturne dobrine, se kulturno, gospodarsko in družabno razvija. Izdaja knjige, liste, revije, ima številne organizacije, društva, velike in lepe slovenske domove, je organizirala slovensko šolske tečaje, kjer slovensko mladino vzgaja v slovenskem narodnem in verskem duhu. Tako se v svobodnem svetu razvija naprej izseljena Slovenija v svobodi in demokraciji. Na ta razvoj pa komunisti nimajo in ne morejo imeti nebenega vpliva. In to jih boli in zato bi nas radi onemogočili, da bi preprečili, da bi slovenska politična emigracija še naprej mogla razvijati dosedanjo vsestransko delavnost.

Zato so doslej vse poskusili, da bi jo onemogočili. Že po taboriščih. Pa niso uspeli. Nato v izseljenstvu, kjer so jugoslovanska komunistična diplomatska predstavništva bila vse do lanskega leta sovražno razpoložena do političnih emigrantov iz Jugoslavije. Pa tudi zaradi tega politični emigranti niso klonili. Ponižati se je moral sam vrhovni šef komunistične policije Rankovič ter ji začel govoriti z jezikom, katerega do tedaj komunisti proti emigrantom niso poznali. Lepo jih je vabil domov in jim obljubljal mirno življenje. Lahko pa ostanejo v inozemstvu še naprej. Samo svoj "odnos do domo-

vine naj uredi" z vpisom v knjigo državljanov FLR Jugoslavije.

Iz objavljene amnestije zvemo več zanimivih stvari. Tako: 1. da imajo v komunistični Jugoslaviji še vedno politične pripornike. Koliko jih le more še biti, če jih bodo sedaj po zadnji amnestiji izpustili na svobodo kar en tisoč; 2. političnih emigrantov, ki se ne marajo vrniti v komunistično suženjstvo, je v svobodnem svetu nad četrto milijona. To priznava sam Rankovič; 3. iz amnestije je nadalje razvidno, da ljudje tudi še sedaj kar naprej protizakonito beže iz Jugoslavije in odhajajo v svobodni svet. Število takih mladih ljudi, ki jih Rankovič označuje sicer za "avanturiste", mora biti precej visoko, če je moral režim izdati tudi zanje amnestijo, s katero bi jih rad dobil nazaj domov, in 4. amnestija potrjuje pomembnost politične emigracije in njenega dela v svetu. Rankovič bi jo rad

za vsako ceno razkrojil in preprečil njeno delo.

To potrjuje sam z besedami, ki jih je izrekel v parlamentu:

"Naši ljudje, ki so amnestirani, in patriotske organizacije naših gospodarskih izseljencev imajo sedaj široke možnosti, da kot lojalni državljani držav, v katerih žive, postanejo činitelji, ki naj prispevajo k boljšemu razumevanju in spoznavanju, ki da bodo element, ki spaja naše narode in državo z narodi in državami, kjer živijo in pri katerih uživajo gostoljubje"

Naj Rankovič poizkuša, kar hoče. Naj vabi in obljublja. Naj proglašča amnestije. Za nas je gotovo to: Jedro emigracije bo ostalo trdno. Če bodo odšli slabiči, bodo samo olajšali delo tistih, ki bodo vztrajali v zvestobi idealom in ki jih nobene vabe ne bodo premotile. Verujemo, da bo zmagala svoboda, propadlo pa bo nasilje!

PESNIKI...

(s. str. 109.)

in tako krčili zalego raznega mrčesa v živalskem in rastlinskem svetu, pa se človek ni zavedal dobrot osovraženih vrabčev.

Ta koristnost vrabcev je polagoma prodrla sedaj tudi v zavest Kitajcev, vendar rdeča vlada ba je ne misli ustaviti pokolja. Pravijo, da bodo segli po drugih sredstvih, ki bodo prevzela službo vrabcev. Morda se bo poskus obnesel, saj raznih razkuževalnih kemičnih sredstev dandanes res ne manjka. Toda to stane denar, dočim je vrabec služil zastonj. Ker je pa vrabec dovolj zvit, da se ne bo dal do konca iztrebiti, bo morda vendar kdaj spet prišel do svoje veljave in časti, ki jo po vsej pravici zasluži. In bo spet prosto zadihal v poboljšani Kini.

Kako je pa z vrabcem v Avstraliji? Prihodnje

leto — 1963 — se bo "slavila" stoletnica njegovega prihoda v to deželo — iz Anglije. Da je že davno popolnoma udomačen, vemo vsi. Kako koristen je, tega se kaj malo zavedamo. Ker pa tu ni pomanjkanja živeža, smo se privadili na mirno "ko-ek-sistenco" z njim.

Toda — če je vrabec taka velesila v higienskih pogledih sveta, le kako je Avstralija skozi tisočletja in tisočletja izhajala brez njega vse do leta 1863?

Odgovor ni težak — slabo je izhajala! Toda ker ni poznala civilizacije, je za silo šlo. Nova doba je pa nastopila, ki se je dežela odprla civilizaciji pod vodstvom belega človeka in — "domačega vrabca". Videli smo, da je vrabec vse bolj nujno potreben za prospeh civilizacije, kot za blagor divje narave.

In vendar naši pesniki rajši iščejo navdihe za svoje božanske verze pri kakšni kričavi kookaburri kot pri tihem, skromnem, pa zato toliko bolj delavnem vrabcu! — **Notus.**

G. IVAN ŠEPETAVC SE ZDRAVI

— Poznamo moža iz MISLI in drugače. Njegov dom je zdaj v Tumbi Umbi blizu Gosforda NSW. Pred tedni ga je prijelo in je moral na dosti težko operacijo v Newcastle. Tam sam ga obiskal v Royal Hospitalu, kjer bo verjetno ostal nekako do velike noči. Videti je, da se je operacija posrečila in bo blagi mož kmalu spet čil in zdrav. Bog daj! Želimu mu, da bi veliko noč obhajal že pri sinu Ivanu in družinici v Tumbi Umbi. — **P. Odilo.**

VESELO ALELUJO

sorodnikom in znancem v Avstraliji!

Priložen dar za g. Poderžaja

Družina **Podobnik**, Darra, Qld.

KAJ SE VAM ZDI O KRISTUSU?

ČIGAV SIN JE?

(Mat. 22,42)

Vernim katoličanom je odgovor lahak. Vendar se je bati, da Kristusa premalo poznamo in malo vemo o njem. Pozabili smo. Prav bo, če ponovimo vsak mesec nekaj, kar so evangelisti o njem napisali. Poznanje Kristusovega življenja in delovanja bo poglobilo našo vero vanj.

Besedilo evangelijev imamo tu spodaj na levi strani, na desni pa pojasnila k besedilu, da nam bo laže razumljivo. Priložena je zemljepisna karta Palestine, da lahko sledimo, kje se dogodki evangelijev vršijo.

Če pravimo, da smo Kristusovi, moramo Kristusa kar najbolje poznati!

MARIJA DARUJE JEZUSA V TEMPLJU

Ko so se dopolnili dnevi njenega očiščevanja po Mojzesovi postavi, so ga prinesli v Jeruzalem, da bi ga postavili pred Gospoda, kakor je pisano v postavi Gospodovi: "Vsak moški prvorojenec bodi posvečen Gospodu", in da bi dali v daritev "dve grlici ali dva golobčka", kakor je rečeno v postavi Gospodovi. In glej, bil je v Jeruzalemu mož, ki mu je bilo ime Simeon; bil je pravičen in bogaboječ in je pričakoval tolažbe Izraelove in Sveti Duh je bil z njim. Rozodeto mu je bilo od Sv. Duha, da ne bo videl smrti, dokler ne bo videl Maziljenca Gospodovega. In prišel je po navdihnjenju v tempelj. Ko so starši prinesli dete Jezusa, da bi zanj storili po običaju postave, ga je tudi on vzel v naročje, zahvalil Boga in rekel:

"Zdaj odpuščaš, Gospod, svojega služabnika po svoji besedi v miru; zakaj videle so moje oči tvoje zveličanje, ki si ga pripravil pred obličjem vseh narodov;

JERUZALEM 40 DNI PO ROJSTVU

Marija in Jezus nista bila dolžna izpolnjevati predpise Mojzesove postave, toda iz ponižnosti sta se ji prostovoljno podvrгла. Po tej postavi je bila vsaka mati po poroku dečka 40 dni nočista, to se pravi, da ni smela v tempelj in ničesar svetega se ni smela dotakniti. Po 40 dneh je prišla v tempelj in duhovnik je opravil zanj predpisani obred. Ako je rodila prvorojenca, ga je morala odkupiti od Gospoda, zakaj po isti judovski postavi je bil vsak prvorojenec posebej Bogu posvečen. Za odkup je bilo treba dati templju jagnje, ubožnejši starši so pa lahko darovali le par golobov ali grlic.

Obred očiščevanja in odkupa ni dolgo trajal. Ko so bili na odhodu iz templja, jih je srečal starček Simeon. Bil je eden zares vernih in pobožnih Judov. Zaupno je pričakoval "Izraelove tolažbe", to se pravi: Obljubljenega Odrešenika. Na poseben način mu je Bog razodel, da je Dete Jezus tisti Obljubljeni. Ves srečen si starček zaželi smrti, ker čas njegovega čakanja je minil. Zapoje kratek slavospev. Nato iz-

luč v razsvetljenje poganov
in slavo Izraela, tvojega ljudstva."

Njegov oče in njegova mati sta se čudila temu, kar se je o njem govorilo. In Simeon jih je blagoslovil in rekel Mariji, njegovi materi: Glej, ta je postavljen v padec in vstajenje mnogih v Izraelu in v znamenje, kateremu so bo nasprotovalo — in tvojo lastno dušo bo presunil meč — da se razode-nejo misli mnogih src'.

In bila je neka prerokinja Ana, hči Fanuela iz Aserjevega rodu, že zelo v letih. Potem ko je preživela z možem sedem let od svojega devištvaja, je bila vdova do štiriinosemdeset let; ona ni zapuščala templja, ampak je s postom in molitvijo Bogu služila noč in dan. In prav tisto uro je prišla tja in hvalila Boga ter o njem pripovedovala vsem, ki so pričakovali odrešenja v Jeruzalemu.

MODRI Z VZHODA

Ko je bil Jezus rojen v Betlehemu v Judeji, ob času kralja Heroda, glej, pridejo modri z Vzhoda v Jeruzalem in reko: "Kje je judovski kralj, ki je rojen? Videli smo namreč njegovo zvezdo na Vzhodu in smo se mu prišli poklonit". Ko kralj Herod to sliši, se prestraši in ves Jeruzalem z njim. In zbere vse velike duhovnike in pismouke ljudstva in jih sprašuje, kje bi bil Jezus rojen. Odgovore mu: V Betlehemu v Judeji: tako je namreč pisano po preroku:

In ti, Betlehem, zemlja Judova,
nikakor nisi najmanjši med
knježjimi mesti Judovimi;
zakaj iz tebe bo izšel vojvoda,
ki bo vladal moje ljudstvo Izraela."

Tedaj je Herod modre skrivaj poklical in jih izprašal o času, v katerem se je prikazala zvezda; in poslal jih je v Betlehem ter rekel: "Pojdite in natančno poizvedite o detetu; in ko ga najdete, mi sporočite, da se mu pridem tudi jaz poklonit.

Ko so slišali kralja, so odšli. In glej, zvezda, ki so jo videli na Vzhodu, je šla pred njimi, dokler ni prišla in obstala nad krajem, kjer je bilo Dete. Ko so pa videli zvezdo, so se silno razveselili. Stopili so v hišo in ugledali Dete z Marijo, njegovo materjo, in padli so predenj in ga molili; in oprdli so svoje zaklade ter mu darovali zlata, kadila in mire.

In ko so bili v spanju opomnjeni, naj se ne vračajo k Herodu, so se po drugi poti vrnili v svoje deželo.

Misli, April, 1962

reče besede, ki izražajo globok pogled v pomen tega Deteta za svet, judovski in poganski. Nihče ne bo mogel ostati ravnodušen do Zveličarja, ali ga bo sprejel ali zavrzel. Tako bo mnogim v padec, mnogim v vstajenje. Zares vemo iz zgodovine, da je Jezus (po besedah sv. Pavla): "Judom pohujšanje, poganom nespamet."

Temu ogromnemu pomenu Deteta za bodočnost Simeon pridruži tudi mater Marijo. Marija pa bo postala "Zalostna Mati božja" s sedmerim mečem skozi srce. Prav zaradi Simeonove prerokbe jo tako slikamo.

Podobno kot Simeon je sprejela božje Dete v templju starica Ana. Tudi njej je bilo dano od zgoraj, da je spoznala Odrešenika. Čudno ginljivo in pomenljivo je, da sta ta dva poštena in blaga Juda spoznala, kar je ostalo prikrito duhovnikom. Iz pripovedi evangelista sklepamo, da so opravili obred brez najmanjše slutnje, s kom imajo opraviti.

V BETLEHEM SKOZI JERUZALEM

Po darovanju v templju se je sveta družina vrnila v Betlehem. Ne več v "hlevček", medtem se je našla zanje boljši prostor in tam so "modri" počastili Jezusa. Bili so učenjaki ali modrijani izmed poganov na vzhodu, morda med Babilonci, Dobri možje in vero v Boga so imeli. Nekaj so vedeli o pričakovanju Odrešenika pri Judih, izza časa babilonske sužnosti Judov je ostalo še nekaj spomina med pogani na napovedi judovskih prerokov. Modri so najbrž z grozo opazovali, kako globoko je poganski svet zabredel v nizkotne pregrehe, pa so si tudi sami želeli, da bi kdo prišel in poučil ves evet. Bog jih je poplašal s tem, da jim je poslal čudežno zvezdo, ki jim je pokazala pot v Judejo. Znan jim je bil verjetno samo Jeruzalem, glavno mesto, zato so se tam ustavili.

Kralj Herod je tudi vedel o judovskem pričakovanju Odrešenika, toda mislil je o njem tako kot mnogi posvetno čuteči Judje — da bo namreč politični voditelj, posvetni kralj. Ni čudno, da se je prestrašil. Z njim se je prestrašil ves Jeruzalem, ker so se ljudje bali kake civilne vojne ali drugačne prekucije.

Sveto pismo ne pove, koliko je bilo "modrih". Počasi je obveljala misel, da so bili trije in da jim je bilo ime Gašper, Miha in Boltežar. Toda to ni ne verska ne zgodovinska resnica, pa tudi važno ni. ...

Kako da Herod ni poslal za modrimi v Betlehem ogleduhov? Ko je iz pripovedovanja modrih uvidel, da gre samo za nekega novorojenca, se je pomiril in se mu ni zdelo vredno špionirati. Bodo že modri ob povratku povedali. Ko jih pa od nikoder ni hotelo biti, se mu je spet vzbudil sum.

ORLOVSKI SPOMINI

IZ LEŠČEVJA

Spisal brat Nardžič

(Nadaljevanje)

Prvi poskusi v Leščevju

V TEM LETU SE JE MOJA VNEMA za orlovstvo prestavila iz Ljubljane na kmete — v moj rojstni kraj. V Leščevju je začelo nekaj poganjati.

V tistem času je imel ljubljanski Orel peš izlet v Leščevje. Javnega nastopa ni bilo, le v gostilni smo prišli domačini v družbo izletnikov.

Ob tej priliki sem se seznanil s fantom Joškom Markom iz naše fare. Bil je silno navdušen za Orle in je zatrjeval, da bo ustanovil odsek Orla v leščevskem izobraževalnem društvu.

Toda jako hitro je prišla ovira. Domača hči Tončka v gostilni, kjer smo bili zbrani, je imela zoper Orle hudo pritožbo. Ko je šla v klet po vino, je baje nekdo v orlovskem kroju skrivaj planil za njo in jo hotel na samem nadlegovati.

Ko smo po odhodu izletnikov domačini ostali sami in govorili o nameravanem domačem Orlu, je poštena dekle ogorčeno ugovarjala, češ: takih ljudi mi ne vzgajajte v Leščevju!

Tako sem od vsega začetka doživel nekaj, kar se med nami v nešteti spreminjavah ponavlja: nerodnost enega telebana zadostuje, da kažejo ljudje na vse — glejte, taki so!

Da bi se pač vsak naš človek zavedal, da je pošteno in dostojno življenje in vedenje v vseh okoliščinah dolžnost nas vseh! In to ni samo osebna, individualna dolžnost, temveč tudi socialna. Z vsakim nepremišljenim korakom škoduješ ne le sebi, ampak vsej družbi, katere ud ali član si.

Užaljenemu dekletu smo komaj dopovedali, da en sam še davno ne pomeni vseh in da zavoljo enega ni treba dolžiti vseh Orlov.

★

Ni minilo mnogo časa, da sem dobil od novega prijatelja Marka pismo. Ves radosten mi je poročal, da fante za Orle že zbira. Že telovadijo. Za telovadnico imajo zaenkrat šupo, za telovadno orodje vozove, železne vezi pod obokanim stropom in tako dalje. Toda vse to pomanjkanje jim nič nič ne po-

meni, zakaj zanimanje za stvar je silno živo. Imajo že tudi "Mladost" in jo pridno prebirajo.

H koncu me je povabil, naj kmalu pridem, da se domenimo zavoljo formalne ustanovitve orlovskega odseka. Hitro sem odgovoril, da se pomenimo o veliki noči.

Preudarjal sem, kako bi uredil sestanek z domačimi fanti, da bi bilo kar mogoče imenitno tudi na zunaj. Prišla mi je originalna misel, da napravimo na velikonočni ponedeljek izlet na Grmado — štiri ure peš hoje. Ponosno sem oznanil fantom ustanovitev leščevskega Orla na vrhu Grmade — 900 metrov nad morjem!

Toda ravno s tem, kar se je meni zdelo tako imenitno in duhovito, sem skoraj vse pokvaril, preden se je začelo. Nesrečnež nisem znal ločiti študentovskih muh od nagnjenj kmečkega fanta. Svoje rojake na kmetih sem sodil po kopitu dijaka z ljubljanskih ulic. Leščevskim fantom se je zdel moj načrt nespameten. Rekli niso nič, ostali so pa lepo doma. Vendar ne vsi. Četa peterih mož je le splezala ob določeni uri na ljubljeno Grmado.

Najgorečnejši je bil Marko. Poleg njega in mene so bili še trije: Neki Krvina, Luka iz Suhega dola in moj brat Lojze. Zadnji je bil še napol otrok, Luka pa že izza šolske dobe ni slovel kot posebna glava. Ostal je sicer nekaj časa pri Orlu, vendar nihče ni mogel pričakovati, da postane kdaj steber orlovske stavbe. Krvina je bil postaven starejši fant in dalo se je upati, da poleg Marka postane ogelni kamen. Toda ker nismo imeli ničesar postaviti na kak ogelni kamen — Orla na Grmadi nismo ustanovili.

Tudi sicer se je moja misel o Grmadi klavarno obnesla. Na vrh gore smo prišli razgreti. Našli smo polno snega in tudi kaj mrzlo sapo. Zbal sem se, da se bodo v teh okoliščinah naša orlovska sreča ohladila, in ves pogum je v meni kopal. Vendar brez potrebe. Marko je bolj in bolj goreče razlagal, kaj more in mora pravi Orel. Nisem se pa spomnil, da je nevarnost tudi za zdravje. Moji fantje so to nevarnost sicer čvrsto prestali, jaz sem pa imel nekaj dni po tem izletu kot kol trd vrat in vanj se je vse lila trdovratna angina. V Ljubljano sem se res če vrnil, toda namesto v šolo sem šel v posteljo.

To je bil orlovski spomin z Grmade!

★

Dolgo sem ležal, toda Orlov nisem pozabil. Dobival sem poročila o Markovem delovanju. Poštenjak se je goreče trudil, da bi popravil pogreške prvega poskusa. Snoval je sklicanje novega ustanovnega občnega zbora in imel še kar precej sreče.

Brž ko mi je bilo mogoče, sem šel spet med leščevske fante. Obljubil sem jim, da bo prav kma

lu zares uradna ustanovitev — pa na bolj pameten način kot prvič. Napravili smo sklep, da naprosimo Orlovsko zvezo v Ljubljani, naj sama spravi v svoje šrambe sadove naše dobre volje.

Med potjo v Leščevje sem se oglasil pri Orlih na Viču. Načelnik je bil zelo vesel mojega povabila o gibanju v Leščevju. Obljubil je vso pomoč in povabil naše fante, naj pridejo telovadit kak večer na Vič. Res se jih je nekaj odzvalo in so prihajali. Nekaj večerov sem bil z njimi tudi jaz. Telovadili so v tesni pevski sobi, igre so imeli v gostilniških prostorih.

Novo priprave. — Ustanovitev.

Po prvem ponesrečenem poskusu sva z Markom bolj previdno ravnala. Spomnila sva se, da na neko važno reč do tistih dob nisva mislila. Treba je bilo pridobiti za načrt oba gospoda v župnišču in v zvezi s tem preskrbeti novemu odseku telovadne prostore.

Marko ni imel veliko zaupanja v župnišče. Razlogov mi ni povedal. Dovolj je bilo, da je bil on nezaupljiv — takoj se je nezapanje tudi mene prijelo. Vendar, treba je bilo poskusiti. Napravil sem se v

župnišče in bil kar vdano pripravljen na poraz. Pogovor z župnikom sem napeljal tako, da sva začela govoriti o organizaciji dijaštva in telovadbe pri Orlih. Mimogrede sem omenil, da fantje tudi v Leščevju telovadijo in želijo postati Orli. V hudi zadregi sem iskal primernih besed, da bi povedal kaj prav za prav hočem. Kar me prekine župnik:

“Dobra novica! Ustanovimo Orla!”

Najrajši bi ga objel, toda pogoltnil sem veselje ter s ponarejeno ravnodušnostjo neumno vprašal: “Kje? — Za prvo silo na farovškem dvorišču.”

Vse moje nezaupanje se je v hipu razpršilo. Iskreno sem obžaloval, da ne sedi poleg mene Marko. Dregnil bi ga v rebra in se mu zarezal: Hej, fant, kako narobe si sodil!

Potem sva z gospodom kovala najlepše načrte. Poklicala sva na posvetovanje še g. kaplana in glej — tudi on je bil takoj za stvar. Določili smo nedeljo za pravo ustanovitev in sklenili pri Zvezi v Ljubljani prositi za govornika. Viški Orli bodo na morali tisti dan zleteti v Leščevje in pozdraviti nove sobrate.

(Pride še)

NOVA PLOŠČA ZA VELIKO NOČ

Naslov ji je:

**Potok Cedron žalostno šumlja —
Skalo odkrila je angelska moč**

Z drugo besedo: Skozi vihar velikega petka do velikonočne Aleluje.

Izšla je v Sydneyu te dni. Vsebina je seveda verska, toda zelo razgibana: Oljska gora, pot na Kalvarijo, pretresljivo srečanje, na križu Bog visi...

Nato — velika noč: Iz groba zmage gre častit.

Slovenska velika noč je pred teboj. Zadiši po zvončkih, trobenticah, vijolicah in cvetočih češnjah... Velikonočna procesija, močna aleluja — potem kolači, pirhi, voščila...

Plošča je velikega formata, počasne brzine, prav kot znana božična. Tudi **cena ista** £ 2-10-0. **Naročajte na naslov:**

**Rev. Odilo Hajnšek
66 Gordon Street,
Paddington, N.S.W.**

Nič za to, če dobite ploščo šele po veliki noči, ko je to naznanilo dokaj pozno. Z njo si boste velikonočne praznike imenitno podaljšali! Ne bo vam žal. Sydneyčani jo lahko vzamete osebno v svetem tednu.

Ako pošljete **Money Order**, dajte napisati **PADDINGTON**, ne Sydney, prosim. In vsem: **Veselo alelujo!**

P. Odilo

DNEVNIK MOJEGA POTOVANJA

v Avstralijo

Jože Potočnik, Sydney

(Nadaljevanje)

Polet nad Indijo

DANES JE NEDELJA 30. APRILA. Ob sedmi uri po tukajšnjem času smo se dvignili in pustili pod seboj ter za seboj mesto Karachi. Pravkar letimo nad reko Indus. Dospeli smo iz področja puščave nad naseljene pokrajine. Vidimo pokrajino s širokimi rekami, ki se vijejo sem in tja, pa tudi dolgih, v ravni liniji izpeljanih kanalov ne manjka.

Kolikor da oko razločiti, bi dejal, da pod nami ni sama ravnina. Opaziti je tudi hribovite predele, ki so pokriti z drevjem. Polagoma se slika spremeni in pokažejo se nam majhna jezera. Ko je ura 13 in 15 minut, smo nad Bengalskim zalivom.

Indijska celina nam kaže lepšo in lepšo podobo. Svet je videti skrbno obdelan in lepo urejen. Še nekaj ur in že smo nad mestom Rangoon ob široki reki Iravandi. Bogata postrežba v avionu je prekinila moje opazovanje. Ob okusnem prigrizku in dobri kapljici so potekale minute.

Ob 18. uri smo prispeli v območje Siama. Pod nami se je pojavilo veliko mesto Bangkok. Po znamenem običaju smo se pričeli spuščati in tudi dež se je narahlo spuščal izpod oblakov. Ko smo pa stopili na letališče, nas je kljub dežju sprejela silna soproja. Ko smo čakali na avtobus, sem začutil, da mi je srajca vsa premočena. Nekdo je vedel povedati, da je po naše vročine 45 C.

V državi Siam.

Mesto Bangkok leži ob južnem kitajskem morju. Mnogo zemlje tod okoli je močvirnate, ki daje življenje mnogim živalim, kot jih pri nas ne poznamo. Že na letališču smo mogli opaziti nekakšne majhne martinčke, ki so jih bile polne vse stene. Mi smo jih precej zaskrbljeni gledali, domačini se pa še zmenili niso zanje.

Z na stečaj odprtimi očmi smo vstopili v hotel, kjer naj prenočimo. Njegovo ime mi je mlada Japonka na mojo prošnjo povedala: "Hotel KLM — Rest House — Laksi".

Kako nas je ta večer sprejela ta čudna dežela, bom v veselih stavkih napisal prav tako, kot sem bil razpoložen tistikrat. Čeprav je bila silna vročina, smo šli na hotelski vrt in se sprehajali. Ni bilo prijetno, toda sproti so se nabirale zanimivosti, da nisem mogel izgubiti dobre volje.

G. Majdič, moj sopotnik, ki se bil že domenil z menoj, da bova prenočevala v skupni sobi, se me je neprestano držal in venomer zabavljaval:

"Ti vražji kuščarji, povsod jih je vse polno! Naš nočni počitek je že šel rakom žvižgat!"

"Pa se vendar ne boš bal teh majhnih živalic", sem mu dejal, čeprav sem bil tudi sam njegovih misli.

"Bal, bal, bal! Ne vem ravno, koliko se jih bojim. To si pa le mislim, da bi ne bilo prijetno, če bi mi lezli po koži."

Smejal sem se mu in med smehom sva prišla do majhne sobe, ki nama je bil odkazana. Odprl sem in prižgal luč. G. Majdič je brž pokazal na steno, kjer so plezali trije kuščarji. Nejevoljno je gledal nanje s široko odprtimi očmi. Rekel sem mu:

"Ne huduj se nanje, človek božji! To so mirne in krotke živali, dobri prijatelji tukajšnjih ljudi. Uničujejo komarje in ljudem olajšujejo spanje. Bodi potolažen, tebe se ne bo noben lotil!"

Videti je bilo, da sem ga s tem potolažil. Šla sva v obednico, kjer je bilo zbranih že mnogo sopotnikov in sopotnic. Majdič je sedel poleg mene in si provoščil samo limonado. Očitno je bilo, da so mu apetit za kaj drugega pokvarili kuščarji. Po večerji smo obsedeli v restavraciji u upanju, da se morda le nekoliko ohladimo. Majdič si je izbral okroglo mizo in se ob njej položil na mehke naslonjake. Prisedel je še Marijan in Magdalena Randulič s svojo znanko, ki ji pa imena ne vem. Govorili smo kajpada o teh nesrečnih kuščarjih in med vsemi je bil Majdič najbolj glasen v zabavljanju nanje.

Nenadoma je gospa Magdalena kriknila, kot bi jo pičil gad. Vsi smo planili, kaj se zgodilo. Majdič je izbuljil oči v prepričanju, da se je kuščar spoprijel z Magdaleno. Toda, kar je videl, je bila žabi podobna mrha z diamantom na čelu. Mirno je čepela pred nogami Magdalene in jo gledala, kot bi bili že stari prijateljici.

Prav tako mirno je sedela gospa, vsa trda, in ust po kriku še ni zaprla. Majdič je spet pozabavljajal:

"Gotovo kakšne nove vrste prijatelji ljudi, kajne?"

"Jasno! To se domače hišne žabe, ki love komarje in muhe. So jako koristne in poleg tega lepe, z diamanti okrašene. Država jih je zaščitila, nihče jih ne sme preganjati!"

To je bilo mojemu Majdiču preveč.

"Lahko noč, ljudje božji! Ne slonimo tod okoli, če ne bomo srečali še vse polno ljudskih prijateljev".

In ga že ni bilo več. Čez čas sem se tudi jaz

odpravil v spalnico. Med potjo sem ugibal, kako si je g. Majdič postlal. Toda našel sem ga ob odprtih vratih v sami spalni srajci.

“Kaj nisi legel?”

“Kako bom, ko je pa postelja polna ljudskih

prijateljev. Ali so samo tovariši, kdo ve?”

Lotila sva se jih z močno brisačo in jih prepodila s postelje. Potem je res bilo mogoče leči k počitku. Ko smo se zjutraj zbudili, je bil prvi maj.

(Pride še.)

Izpod Triglava

“KONEC SVETA SE BLIŽA.” Pod tem mičnim naslovom je izšla v Trstu knjižica, ki je razkrinkala slepomišenje takozvanih “jehovcev” ali jehovovcev: Jehovovih prič. Ti zapeljivci, ki na vse mogoče načine krotovičijo besedilo svetega pisma, so znani tudi v Avstraliji, prav tako med Slovenci. V Trstu in okolici so zadnje čase baje raznesli toliko svoje literature v laščini in slovenščini, da je ljudje ne morejo sproti požgati. Baje prihaja iz New Yorka. V laščini “Svegliatevi” in “La Torre di Guardia”, v slovenščini “Stražni stolp”. Oboje napoveduje skorajšnji konec sveta. Kljub očitno trapastemu razlaganju svetega pisma nekateri nasedajo jehovovcem, zato so dejali pametni ljudje v Trstu: Napišimo knjigo o teh ljudeh in povejmo našim, kakšnega perja tiči so. — Kar se tiče nas v Avstraliji, se nam zdi, da so naši ljudje dovolj inteligentni in hitro vidijo, koliko so vredne jehovovske sanjarije. Upamo, da se ne motimo!

V LJUBLJANI je prvič pod rdečim režimom smela iziti majhna knjiga v tisku in s slikami. Naslov ji je: “Mali krščanski nauk” in je namenjena otrokom, ki se pripravljajo na prvo sveto obhajilo. Zelo majhen je ta drobec verskega tiska, vendar kaj dobrodošel vernim staršem in duhovnikom. Počuda je, da so se komunisti že sami ustrašili mladine, ki dorašča brez verske vzgoje.

NARODNI MANJŠINI V SLOVENIJI sta uradno priznani samo dve: madžarska in italijanska. Madžari živijo v 27 vaseh v okraju Murska Sobota v Prekmurju. Italijani pa v okraju Koper in v mestih Izola ter Piran. Za obe manjšini so posebne šole, nižje in višje, kjer se otroci manjšin vzgajajo v svoji materinščini, le v posebnih urah se uče slovenščine. Učbeniki za te šole so po večini prevodi slovenskih učbenikov, nekatere učne knjige pa dobijo tudi iz Italije in Madžarske.

Misli, April, 1962

V Postojnski jami

Eden visokih stalagmitov, ki na vsakih 10 let zraste za 1 milimeter. Le kako dolgo že raste?

PRIVATNA LASTNINA IN NJENE MEJE

Prof. Lojze Ambrožič, Toronto:

KO GOVORIMO O PRIVATNI LASTNINI, posebno s komunističnim zanikanjem pravice do nje, dobimo vtis, da je privatna lastnina nekaj neomejenega, nekaj, česar človeku ne moremo vzeti.

Stvar v resnici ni tako preprosta.

Preden začnemo govoriti o privatni lastnini, moramo poznati razlike med pravico do privatne lastnine in konkretno lastnino — zemljo, denarjem, podjetjem — ki jo ima posameznik.

OSNOVNO KRŠČANSKO NAČELO

Bog je ustvaril tvarne dobrine zato, da bi služile vsem ljudem. Zemlja rodi, voda nam daje elektriko in živali, gozdovi nam dajejo les, rudniki rudno, industrija spreminja osnovne pridelke v vse vrste izdelkov i.t.d.; vse to je dal Bog na razpolago vsem ljudem. Vsi ljudje imajo neodvzeto pravico do tiste količine tvarnih dobrin, ki jim je potrebna za človeka dostojno življenje.

Papež Janez XXIII v svoji novi socialni okrožnici "Mater et Magistra" pravi: "Po božjem načrtu v stvarjenju so dobrine tega sveta predvsem namenjene za dostojno vzdrževanje vseh ljudi."

Kako naj se to osnovno načelo izvede v praksi? Skušnja in zgodovina človeštva kažeta, da je privatna lastnina najboljšo sredstvo za doseg splošnega blagra. Sv. Tomaž Akvinski, eden največjih katoliških teologov, nam daje razloge, zakaj je temu tako. Pravi, da nas privatna lastnina vzpodbuja k večji pridnosti (danes bi dejali "osebni iniciativi"), povzroči večjo skrbnost v uporabi raznih dobrin; do neke mere prepreči lakomnost in medsebojne spore in tako pripomore k družbenemu redu.

Papež Janez XXIII doda v svoji okrožnici še druge razloge: pravica do privatne lastnine sloni na prednosti človeka z ozirom na družbo: družba je ustvarjena za dobrobit človeka, ne obratno; papež doda, da nas zgodovina uči, da režimi, ki ne priznajo te pravice, zatro tudi druge svoboščine.

En sam pogled na državne kmetije v Jugoslaviji in kupi gnoja pri vsakem oknu hlevov pokažejo, kako malo se ljudje brigajo za lastnino, ki ni njihova. Moramo priznati, da tudi po naših tovarnah delavci zapravijo mnogo delavnih ur, ker pač nimajo zanimanja za podjetje, ki ni njihovo.

Osnovno načelo je: tvarne dobrine tega sveta

so za blagor vseh; najboljšo sredstvo za doseg splošnega blagra pa je privatna lastnina. Pravica do privatne lastnine je torej podrejena splošnemu blagru.

MEJE

Človek bo zmeraj ohranil pravico do privatne lastnine; te pravice mu ne sme kratiti ne družba ne posameznik.

Toda ta pravica ni tako absolutna, kot je druga: pravica, ki jo ima vsak član človeške družbe do zadostne količine tvarnih dobrin. Kakor hitro neki gospodarski sistem poudarja pravice privatne lastnine brez ozira na splošni blagor, postane krivičen; kakor hitro posameznik ali podjetje uporablja svojo last na škodo javnega blagra, ima družba pravico in dolžnost poseči v upravo te lastnine in jo v gotovih primerih tudi zaseči.

Pravico do privatne lastnine ima vsakdo; toda če moja uporaba denarja, moj način najemanja in plačevanja delavcev oropa te delavce tistih dobrin, ki so v družbi, v kateri živim, potrebne za človeka primerno življenje, nimam nobene pravice pritoževati se, če me država ali delavska unija prisili, da neham zlorabljeni svojo last na škodo javnega blagra.

Trditev, ki se pogosto sliši: "To je vendar moje, s svojim pač lahko počnem, kar hočem", drži samo do neke mere. Je približno tako, kot če bi oče dejal: "Ta otrok je moj in delam z njim, kakorkoli hočem", in ga s to pretvezo ne bi pošiljal v osnovno šolo ali ne skrbel zanj. Otrok je res njegov, toda ima pravice, ki mu jih nihče ne sme kratiti. Tvarne dobrine imajo neki smoter, neki namen, ki ga jim nobena druga pravica ne vzame; in ta namen je blagostanje vseh ljudi.

NEKAJ PRIMEROV ZLORABE

Papež toži v okrožnici o ogromnem kopičenju bogastva v rokah nekaterih in brezupni revščini velike večine prebivalstva v gotovih deželah.

Mislím, da imamo nazoren primer tega stanja v mnogih deželah Južne in Srednje Amerike. V Havani, pod vlado Batiste, so poleg krasnih hotelov za milijonarje stale napol razpadle kolibe revežev.

Krščansko demokratske stranke v raznih državah Južne Amerike zahtevajo razlastitev veleposestev in njihov razdelitev kmetom, ki so zdaj navadni tlačani. Vprašanje, ki bo nastalo, ko pride do razlastitve, se bo tikalo odplačila sedanjim posestnikom. Bo država ali bodo kmetje dolžni plačati veleposestnikom zemljo, ki jim bo vzeta? V reševanju tega problema se bo treba vsekakor ozirati na dejstvo, da so mnogi veleposestniki že tako preveč obogateli na račun revežev. Ruski tlačani so bili osvojenjeni v šestdesetih letih preteklega stoletja; pa so morali odplačati zemljo grajščakom po tako visoki ceni, da je sledila še večja revščina in zadolženost.

Na žalost moramo ugotoviti, da večine južnoameriških kapitalistov Kuba še ni spametovala; za obrambo proti komunizmu se zanašajo na vojaške ukrepe, katerih učinkovitost pa, kot vsi vemo, traja le kratek čas.

KRIVICE NOVIM NASELJENCEM

Pa pridimo bliže domu: papež pravi, da se plače delavcem ne smejo določati samo po pravilih delavskega trga, t.j. samo po merilih potrebe in dohoda. S človekovim delom ne smemo postopati tako kot s škatljo vžigalic. Delo je osebni izraz človeka in "kupovati" ga pod istim vidikom kot tvarne dobrine, je isto, kot če bi kdo ponujal isto ceno za človekovo roko kot za funt govedine. Poleg tega ima vsakdo pravico do dostojnega življenja, ki mu je ne sme nihče kratiti.

Marsikak delodajalec, če le more, se ravna po načelu: če dobim nekoga, ki mi bo delal po dolarju na uro, bom odpustil onega, ki mi dela za dolar in pol.

Žalosten primer je zloraba novih naseljencev,

njih potrebe po delu in nepoznanja dežele. Vsi se še spomnimo stavke italijanskih imigrantov v Torontu. Če je bila kaka stavka upravičena, je bila ta. In ne mislimo, da so bili žrtve zlorabe sami Italijani — so vidnejši, ker so najštevilnejši, — med tistimi, ki se jim gode krivice, so tudi novodošli Slovenci.

Slišati je bilo, da so stavko organizirali komunisti. To kratkomalo ni res. Komunisti so se skušali vrniti v vodstvo, pa se jim ni posrečilo. Kot dokaz, da vso zadevo vodijo komunisti, so nekateri navajali metode stavkujočih. Gotove poteze so gotovo bile nekoliko nasilne, toda nikar ne mislimo, da je božanje edini način, s katerim moremo izraziti krščansko ljubezen do bližnjega.

Če nekoga označimo za komunista, ga pač najlažje onemogočimo; toda pomisliti moramo, da ga prav s tem vržemo komunistom v žrelo: če se nihče ne zavzame zanj, bo pač šel tja, kjer ga bodo z veseljem sprejeli. Ne postanimo enaki komunistom, ki vsakega nasprotnika ožigosajo kot reakcionarja, s tem, da bi vsakogar, ki se ne strinja z nami, razglasili za komunista.

Osnovni namen tvarnih dobrin je blagostanje vseh ljudi. Najboljše sredstvo za dosegla blagra je privatna lastnina, do katere ima vsak človek pravico. Toda ta pravica ima svoje meje: preneha, ko njena zloraba škoduje splošnemu blagru.

Ameriški časnikar Walter Lippman v svoji knjigi "Public Philosophy" med drugim opiše tudi pojem privatne lastnine v teku zadnjih stoletij. Pred pojavom kapitalizma so smatrali privatno lastnino za nekaj, kar ima gotove pravice, pa tudi nedvomne dolžnosti do družbe; kapitalizem — v svoji čisti obliki — je poudarjal le njene pravice; tako je nastala reakcija — komunizem, ki to pravico zanika.

SPREMEMBE V ODBORU SLOVENSKEGA DRUŠTVA SYDNEY

Na društveni seji dne 3. aprila je prišlo do sprememb in sedanji odbor je naslednji:

predsednik **Lojze Košorok**
podpreds. **Lucijan Mozetič**
tajnik **Lojze Kmetič**
blagajničarka **Tončka Vodopivec**
kult. referent **Jože Marinč**

Naslov društva: 9 Simmons St., Enmore
(Sydney)

Številka telefona: 51-81-24

POZOR! POTEJETE v RIM — ITALIJO?

Prenočišče, hrana, ogled Rima itd, vse te skrbi bodo odveč, če se boste obrnili na:

HOTEL — PENZION BLED

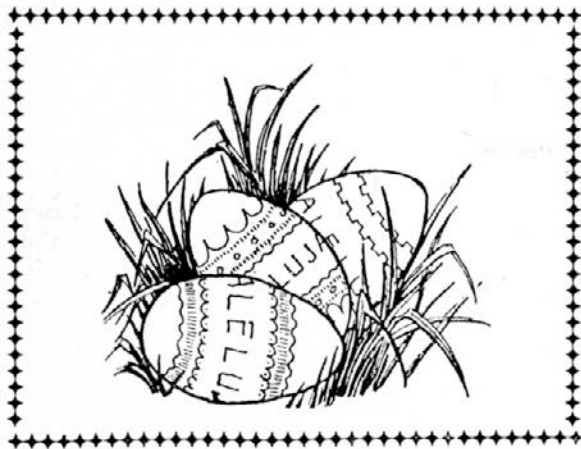
Via Statilia, 19 — Telefon 777-192 - Roma

Se priporoča in pozdravlja, Vaš rojak

VINKO A. LEVSTIK

Izrezite in shranite!

— Pišite nam za cene in prospekte!

KOTIČEK NAŠIH MALIH

IZ SLOVENSKE ŠOLE V MELBOURNU

Dragi otroci: —

Ker smo ravno pred veliko nočjo, vam bom povedala zgodbico iz mojih otroških let.

Gotovo ste že slišali od vaših staršev, da imamo v naši domovini Sloveniji pred veliko nočjo v vsaki cerkvi "Božji grob". En oltar v cerkvi prenaredijo tako, da je podoben grobu, v katerem je ležal Jezus potem, ko so ga na veliki petek s križa sneli. Ljudje prihajajo molit pred tak božji grob na veliki petek in soboto, dokler ne pride čas za veliko-nočno procesijo, ki nas spominja Jezusovega Vstajenja, preden napoči velika nedelja.

Naš božji grob je lepo okrašen z rožami in zelenjem, pa tudi veliko sveč gori tam okoli. Ob božjem grobu so pa tudi stražniki, podobni vojakom iz tistih časov, ko so Judje postavili stražo ob grobu, kakor beremo v evangeliju. V nekaterih cerkvah imajo samo naslikane stražnike, v mnogih pa domači fantje postavijo "živo stražo". Oblečejo se namreč po vojaško in po dva stražita kako uro, potem pa pridejo drugi. Stojijo kakor kipi.

Ko sem bila jaz otrok, je bila neka deklica v naši vasi, ki je na veliki petek šla sama v cerkev počastiti Jezusa v grobu. Bil je oblačen dan in v cerkvi je bil že mrak, le okoli božjega groba je bila medla svetloba. Drugih ljudi ravno ni bilo veliko, pa še tisti so klečali bolj v oddaljenih klopeh. Počasi in boječe se je deklica bližala grobu. Videla je, da na vsaki strani stoji vojak v črni obleki, z zlato čelado na glavi in svetlo sabljo v roki. Bila sta kakor kipa in deklica je mislila, da nista živa.

Naenkrat je eden od njih premaknil roko in sablja se mu je v siju sveče čudno zalesketala. Deklica je obstala vsa trda. Tedaj je drugi vojak obrnil oči proti njej in se ji narahlo nasmehnil. Deklica je kriknila in planila iz cerkve. Vsa zasopla je pribežala domov in pravila mami, kaj se je zgodilo v cerkvi.

Mama se je iz srca zasmejala in deklico potolažila:

"Ti neumnica ti! Ali nisi vedela, da sta tista vojaka dva naša fanta iz vasi? Pred božjim grobom morata seveda biti mirna kot bi bila kipa, ti si pa mislila, da sta umetno narejena, pa oživelá, ko si ti prišla v cerkev."

Res sta bila vojaka fanta iz naše sosednje hiše, tista deklica sem pa bila — jaz.

Vam, otroci moji, se kaj takega ne bo zgodilo, ker v Avstraliji nimajo te lepe navade, da bi imeli po cerkvah tak božji grob kot pri nas v domovini.

Veselo alelujo vsem koticarjem in njihovim staršem želi

učiteljica Anica

SPIS: Moja mamica

Mamica je vsakemu najdražje na svetu. Njen smehljaj je najsladkejši. Vsak otrok je srečen v naročju svoje mamice. Kdor mamico izgubi, največji zaklad izgubi. Jaz sem vsa srečna, ko se vrnem iz šole, ker vem, da me doma čaka mamica. Sprejela me bo s smehljajem. Potem ji pripovedujem, kako je bilo v šoli. Če sem žalostna, me potolaži, da sem potem zopet vesela.

Čeprav vem, koliko stori mamica zame, je večsih ne ubogam in ji nagajam. In potem zopet sklenem, da bom vnaprej vedno pridna, ker vem, da me ima od vseh ljudi na svetu moja mamica najrajši.

In zato nikdar nikomur mamice ne dam.

Eno le na svetu širnem mamico imam.

Anica Brne

SLOMŠKOVA SOBOTNA ŠOLA

— ODDELEK CABRAMATTA

Poročilo učitelja

Prav dobro smo zastavili pouk v slovenščini v tem kraju. Od začetnega števila 23 učencev smo prišli že na 33 vpisanih, ki radi in redno prihajajo. Poleg čitanja in pisanja imamo na sporedu tudi petje, ki ga vodi odlični pevski učitelj g. Klakočér.

V soboto 30. marca je bil za našo šolo prav poseben dan. Imeli smo prvi izpit s primerno šolsko nalogo. Najboljši uspeh je pokazala Pirjevčeva Marta, ki je za nagrado prejela lepo slovensko knjigo.

Ker je bila blizu cvetna nedelja, smo posvetili eno uro slovenski butarici. Otroci so za domačo nalogo naredili 25 lepih butaric ter jih okrasili z barvanim papirjem. S temi butaricami v rokah so naši otroci stopili pred fotografa, da bi MISLI prinesle sliko. Na žalost smo pa zvedeli, da se slika ni posrečila. Bomo še enkrat poskusili in morda pride slika v maju.

Tudi za butarice so otroci prejeli nagrade v obliki knjig. Nagrajenke so same deklince in sicer: Plojeva Leonida, Klemenčeva Zdenka, Žeksova Zlatka in Verzeljeva Marija.

Najlepšo butarico smo pustili v razredu cabramatske katoliške šole in sestro učiteljico naprosili, naj otrokom avstralskih staršev razloži pomen butaric in še kaj več pove o slovenskih velikonočnih običajih. Je z veseljem obljubila.

Če Bog da, ne bo dolgo, ko bomo povabili rojake na obisk k našim otrokom in ti jim bodo pokazali, kaj so se že naučili.

Prvi dopis iz vrst otrok naše šole za MISLI je tudi že prišel in se glasi:

Moja prva nagrada

Prejšnjo soboto sem dobila domačo nalogo. V šoli sem dobila papir, iz katerega smo morali napraviti rože. Tako sem tudi jaz brez atejeve in mamine pomoči napravila nekaj rožam podobnega. Ko sem pa naslednjo soboto prinesla v šolo, sem videla, da sem se potrudila. Moje rože niso bile najlepše, ali imela sem jih največ. Ko je gospod učitelj pregledal vsem otrokom prinesene rože, je izvolil mene kot najboljšo. Tako sem dobila knjigo "Ljubo doma" za prvo nagrado. To je tudi moja prva nagrada v slovenski šoli. Tega darila sem bila zelo vesela. Vas vse skupaj pozdravlja učenka Slomškove šole v Cabramatti, NSW. — Leonida Ploj.

Drugi oddelek Slomškove šole pa tudi lepo deluje in sicer v Leichhardt ob sobotah ob 10. dopoldne. Tudi tam jih imajo lepo število, nekaj čez 20. Prihodnjič upamo tudi od tam dobiti kak dopis. — Ur.

VESELA PRIREDITEV v PADDINGTONU

Velikonočni ponedeljek IN torek
Dvorana pri cerkvi sv. Frančiška
Obakrat: ob 7. zvečer

Živahen in pester spored:

1. Nastopila bo prvič mlada slovenska godba, 7 inštrumentov;
2. Nastopil bo prvič moški pevski zbor pod taktirko g. Klakočerja;
3. Nastopili bodo otroci Slomškove šole;
4. Kitara in pesem Toneta Omerzela;
5. Igra TRIJE TIČKI v režiji Ivana Koželja. Smeha na koše!
6. Po igri: "Polka je ukazana, tla so namazana" itd., saj razumete.

Za okrepcila poskrbljeno: potica, pirhi!
In še kaj.

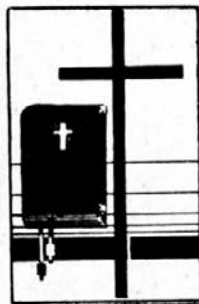
Za ves bogati spored prosimo

od moških po 10 šil.,

od žensk po 5 šil.

Ker je v sredo državni praznik in bi bila za en sam večer dvorana premajhna, bomo imeli prireditev dvakrat z enakim sporedom. Izberite si večer, ki vam je ugodnejši. Če se boste lepo razdelili, bo oba večera dvorana polna, pa ne preveč nagačena!

P. Odilo vabi vse.

Iz Slovenske Duhovniške Pisarne N.S.W.

Cvetna nedelja

Tretja v mesecu, 15. aprila. Služba božja: **Leichhardt** (sv. Jožef) ob 10:30. Pred mašo spovedovanje in blagoslovitev "butaric".

Veliki četrtek

Na ta dan svetega tedna je po vseh cerkvah samo ena in sicer **večerna sv. maša s skupnim obhajilom duhovnikov in vernikov**. Poizvedite za uro v bližnji cerkvi in se po najboljših močeh skušajte udeležiti.

Za Slovence ta dan nič posebej.

Veliki petek

Na ta dan je sveto opravilo v vseh cerkvah ob 3. popoldne. To je ura Jezusove smrti. Počeščenje sv. križa itd., nato sv. maša s skupnim svetim obhajilom kot prejšnji dan.

Za Slovence posebej:

1. Ob 2. pop. spovedovanje v cerkvi sv. **Patricika**, Sydney, in križev pot. Sv. obhajilo v gornji cerkvi skupno z ondotnimi farani.

2. Prav tako ob 2. pop. spovedovanje v cerkvi sv. **Frančiška**, Paddington, nato farno opravilo velikega petka, kakor v prejšnji točki.

3. V **Leichhardt** (sv. Jožef) zvečer ob 7. spovedovanje in križev pot.

Ker je veliki petek tudi narodni praznik, zelo lahko pridete v velikem številu k vsem tem pobožnostim.

Velika sobota

Na ta dan ni preko dneva nobene sv. maše, šele pozno ponoči se prične sveto opravilo z blagoslovitvijo ognja, velikonočne sveče, krstne vode itd. **Sveta maša Vstajenja o polnoči** s skupnim sv. obhajilom.

Za Slovence posebej:

1. V **Cabramatti** pop. ob pol dveh (1:30) spovedovanje otrok in odraslih, blagoslovitev velikonočnih jedil in pevska vaja za drugi dan. Pride p. Odilo.

2. V **Sydney** (St. Patrick) spovedovanje ob 3., blagoslov jedil.

Za spoved torej dovolj prilike v petek in soboto — ne odlašajte preveč na nedeljo, da se bo veliko nočna sv. maša mogla začeti ob času. Vsi pa lepo vabljeni k sv. obhajilu zopet na veliko noč!

Velika nedelja

1. V **Villawoodu**, v znani zasilni cerkvi na Gurney ulici, sv. maša ob 10. uri, poprej spovedovanje.

2. V **Sydney** (St. Patrick) ob 10:30, spovedovanje od 9. naprej.

BRISBANE

G. dr. Mikula pride tudi letos in se bo vse vršilo kot druga leta v St. Mary's cerkvi, South Brisbane.

WOLLONGONG

Bela nedelja, prva po veliki noči, dne 29. aprila, je vaša! Zato, ker je **peta** v mesecu. Služba božja kot po navadi: v **katedrali ob 5. pop.**, od 4 naprej spovedovanje.

Ako Bog da, pride spet p. Odilo z organistom, da tudi s petjem velikonočnih pesmi popraznujete nekoliko zakasnelo Alelujo.

Po veliki noči

Nedelja 6. maja (prva v mesecu): **Blacktown** ob 11, poprej spovedovanje.

Nedelja 13. maja (druga v mesecu) **Sydney**, St. Patrick, ob 10:30.

LETOŠNJE ROMANJE V MAJU

Praznik **Marije Pomagaj** pade letos na četrtek (24. maja). V nedeljo potem, ki je zadnja v maju, bomo imeli romanje v **ROOTY HILL**, ki je kraj med Blacktownom in St. Mary'som.

Rooty Hill ima sicer tudi svojo župnijo, ali naše romanje bo to pot v **nunsko cerkev** Franciškanskih Marijinih Misijonark, ki imajo ob svoji krasni in prostorni cerkvi "Dom za ostarele". (Med temi nunami v Avstralije ena Slovenka, doma iz Prihove). Po cerkveni pobožnosti bomo imeli na uporabo veliko dvorano z odrom za družabni sestanek s primernim programom.

Omenjena poslopja so na **Evans Rd.**, nekako sredi med železniško postajo Rooty Hill in Great Western Highway. Avtomobilisti bodo zavili z Gr. Western Highway na **Rooty Hill-Richmond Rd.** in brž našli na levisi **Evans Rd.**

“PREMALO MOLIMO, VSE PREMALO”

ČIGAVE SO GORNJE BESEDE? Morda jih je izrekel papež, morda kak škof? Ni dvoma, da prihajajo tudi iz ust takih veljakov. Toda v tem primeru imamo v mislih, kar pripovedujejo znanci in prijatelji rajnega arhitekta PLEČNIKA, ki smo ga v MISLIH že večkrat omenjali.

Ko so prihajali k njemu razni prijateljski obiski, je rad napeljal besedo na božje stvari in pogosto vzkliknil: Molimo molimo, veliko premalo!

To gotovo velja za nas vse, posebno pa najbrž za tako imenovane “poprečne kristjane”, pa čeprav so katoličani Tako težko si ljudje vzamemo k srcu, kar je naročal sam Kristus: Treba je vedno moliti in nikoli prenehati. Težko si vzamemo k srcu, kar v smislu Kristusovih besed zahteva od nas Cerkev: Ora et labora — moli in delaj! Morda se nas bo bolj prijelo, če vemo, da tak mož, velik umetnik, arhitekt Plečnik, iz globokega spoznanja odnosov med Bogom in svetom vzklika: Premalo molimo, veliko premalo!

Apostolstvo molitve.

Že sama katoliška Cerkev je velika organizacija za propagando molitve. Poznamo pa v okrilju Cerkve še posebno organizacijo, ki za vsak mesec izdaja določene namene, za katere naj bi ljudje molili. Te namene objavlja po raznih publikacijah. Imenuje se “Apostolstvo molitve”. Te objave naj bi verne ljudi opozarjale na potrebe in jih nagibale, da bi več molili. Vzemimo primer:

Za neki mesec pride spodbuda od Apostolstva molitve, ki se glasi:

“Molimo, da bi verniki sredi vseh skrbi za časno življenje porabili več časa za molitev.”

K temu mesečnemu namenu beremo naslednjo razlago:

Ljudje smo pač taki, da zelo radi pozabimo na versko resnico, ki uči, da nad nami vedno bdi božja Previdnost. In ravno zaradi te usodne pozabe se toliko pehamo in trudimo le za svoje zemeljske potrebe: za delo in zaslužek, za zdravje in družino, za čast in sloves itd. In vendar pravi Kristus: Saj ve vaš Oče nebeški, da vsega tega potrebujete.

Seveda s tem ni rečeno, da naj držimo križem roke in čakamo. Ne! Treba je delati, toda pri tem se moramo zanašati na božjo pomoč. Kako pa to pomoč dobimo? Z molitvijo pač! Sredi vseh zemeljskih skrbi moramo veliko moliti, če hočemo, da bodo naše skrbi Bogu všeč, da bodo imele njegov blagoslov in nas vodile bliže k njemu.

Pa ne sme biti naša molitev samo iz prošnje sestavljena. Boga moramo slaviti in častiti in se mu zahvaljevati. Vse to je molitev. Vrh tega moramo Boga tudi odpustanja za grehe prositi — spet z molitvijo.

Molitvena Zveza Slovencev

V okviru Apostolstva molitve obstoji posebna slovenska MOLITVENA ZVEZA. Ustanovila se je pred leti s posebnim blagoslovom rajnega škofa Gregorija Rožmana. Njen poseben namen je — **moliti za slovensko domovino in njen blagor**. Tudi ta duhovna organizacija od meseca do meseca objavlja poseben namen molitve za domovino in razlaga dotični namen. Na primer:

“Sredi vseh skrbi ne pozabimo moliti za domovino!

Sam Jezus se je nekoč razjokal nad usodo svoje zemeljske domovine, ko je v duhu gledal razdejanje Jeruzalema. Je torej nekaj povsem naravnega in dobrega, da tudi vsak kristjan zna čutiti s svojo domovino. Še več bi lahko rekli: Bilo bi nenaravno, čudaško in nenormalno, če bi ne čutili ljubezni do domovine. In to zlasti, če moramo gledati njene razvaline, ki na zunaj sicer niso kot jeruzalemske, na znotraj pa morda še večje. Zdi se zadnje čase, da naša domovina gmotno sicer napreduje, a bi vse lepše napredovala, če bi bila svobodna.

Pa če pustimo razpravljanja o gmotnem stanju gospodarstvenikom, ne moremo pa brez skrbi gledati na duhovno razdejanje v tolikih dušah, posebno v dušah današnje slovenske mladine. Grobi materializem, ki ovira versko vzgojo mladine, je napravil razdejanje, kot bi ga komaj napravile stotine atomskih bomb.

Kaj pa zamejstvo in emigracija? — Kljub lepim kulturnim uspehom Slovenci po svetu nismo izvzeti od splošne nevarnosti: raznarodovanje, vtapljanje, materializem.

Rešimo, kar se rešiti da! Delajmo za narod vsak po svojih močeh, vsak na svojem področju — vsi pa MOLIMO! Zavedajmo se prav živo besed sv. pisam, da se zastonj trudijo zidarji, če Bog njihovega dela ne blagoslavlja...

Molimo torej! Vsak dan vsaj nekaj trenutkov posvetimo tudi molitvi za domovino. Starši in vzgojitelji, ne pozabite na to dolžnost opozarjati tudi mladino — in skupno z njimi molite!

★

Z gornjimi objavami želijo naše MISLI svojim avstralskim rojakom pokazati, kako si je mogoče na lahek način k srcu vzeti Plečnikov vzklik: **Premalo molimo, vse premalo!**

TROJE POLJUBOV

V ZADNJEM DEJANJU KRISTUSOVEGA TRPLJENJA imamo troje poljubov.

Judežev poljub.

Ta je bil prvi.

Z lahkoto si predstavljamo, kako Kristus, Ljubezen, najvišja Ljubezen, gleda grdega hinavca, ki se mu bliža... Njegove svetle oči se sočutno potapljajo v hinavčevih...

"Pozdravljen Učenik..."

In Judež ga je poljubil.

Poljub, ta sveta stvar, ki jo je iznašlo božje Srce, kakor je isto božje Srce iznašlo cvet, zamenje ljubezni in lepote... poljub služi za izdajstvo!... Poljub, prodan za kupček umazanega denarja, ki je uničil in zastrupil toliko duš, ki so bile nekoč lepe in so sanjale o žrtvah, vzorih in o sinjem nebu...

"Pozdravljen, Učenik!..."

Ubog in nesrečni Judež!... Edini med vsemi ljudmi, za katerega, se zdi, da je zaman vsaka molitev!...

Zakaj takrat, ko si se šel obešat, nisi srečal Petra!...

Petra, ki je bil slabši od tebe... Petra, ki je trikrat izdal Učenika, a se je potem rešil, ker se je naslonil na srce svojega Boga.

★

V Kristusovem trpljenju imamo še drug poljub.

To je poljub Magdalene.

O! ... Magdalena, v tebi je utelešeno človeštvo, v tebi vidim vso svojo revščino.

Ti si čutila v sebi nenasičljivo potrebo po tem, da bi ljubila in da bi bila ljubljena.

Tvoje ustvarjeno srce se je odprlo ljubezni kakor oko svetli luči, kakor cvet jutranjemu soncu.

Bila si tako lačna ljubezni, da si se dala preslepiti ... Pograbila si takoj prvo, ki ti jo je življenje ponudilo. Mlada in polna življenja si se vrgla v naročje tisti, ki je revščina in sramota za človekovo srce.

In potem nenadoma srečaš Kristusa.

In ga prepoznaš...

Tedaj je tvoja posoda iz alabastra... So tvoji lasje tako oskrunjeni... in potem tako očiščeni... Posebno pa tvoje solze...

In medtem, ko so se apostoli boječe razbežali na vse strani, se ti preprosto postaviš pod križ. Tvoje solze, tvoje poljube in tvojo molitev vidim pomešano s krvjo, ki kaplja iz Kristusovih svetih ran...

Veronikin prt

"O, moj Gospod in moj Učenik," si mu gotovo goreče šepetala, "ljubezen tvoje grešne Magdalene je močnejša kot sovraštvo vseh teh skupaj."

Vonjava te daritve se je dvignila k srcu Njega, ki je umiral in mu je bila vzlic nepopisnemu trpljenju prijetna in sladka v morju grenkobe.

★

Imamo še tretji poljub...

O, ta poljub!...

To je poljub Device Marije.

Evangelij nam o tem ne govori, vendar je več ko gotovo.

Ko je judovska množica zapustila Kalvarijo in so Kristusa s križa sneli ter njegovo mrtvo telo položili Mariji v naročje, tisto telo, nad katerim se je razbesnel srd sveta in pekla, ... tedaj so se vsi umaknili. Marija pa se je sklonila in pritisnila na mrzlo Sinovo čelo dolg, vroč poljub, poljub, ob katerem so se poklonili angeli.

"Katera bolečina je podobna moji bolečini?..."

In sedaj se obračam nate, ki si krščen in ki bereš te vrstice.

Ta teden si tudi ti poljubil Kristusa.

Kateri poljub si mu dal?

Judežev poljub? Ne!... Ne morem si misliti človeka, ki bi prostovoljno prišel in izvršil to bogoskrunstvo na križu v lastni župniji...

★

Poljub Device Marije?...

E, ... tega ne more nihče zahtevati ... Marija je Brezmadežna. Kvečjemu manjši otroci, ki so jih ta teden matere v naročju prinesle v cerkev, so mogli dati križanemu Kristusu prečisti poljub Device Marije.

Kateri poljub torej si mu dal ti?

Že slišim tvoj odgovor. Dal si mu poljub Magdalene ..., poljub tistega, ki je v preteklosti večkrat padel..., in se tega živo spominja.

Če si poljubil Kristusa, kakor ga je poljubila Magdalena, potem si lepo preživel svoj veliki teden, v spokornosti, upanju in ljubezni...

Oprala te je kri božjega Zveličarja, kokor je na Kalvariji oprala Magdaleno...

Našel si Učenika, kakor ga je Magdalena našla

na velikonočno jutro v vrtu. In zdaj dihaš s polnimi prsi ljubezen in vstajenje.

Toda jaz mislim...

Je mogoče še kaj drugega?

Tega skrivnostnega poljuba, ki imaš zanj neizrekljivo lepe pogoje, morda... ti nisi dal... niti na veliki četrtek... niti na veliki petek, ko je vsa Cerkev v žalovanju!

Opustil si ga... zanemarljivo... zapravlil...

Imel si Veronikin prt... imel si sonce... imel si ljubezen!... Pa se nisi poslužil. Nič nisi daroval...

Ostal si morda kot tisoč drugih, truden, v sivi in brezimni množici, ki gleda, kot gledajo neme stvari.

In ti si bil krščen, si prejel obhajilo, si bil pri birmi. O, kako te pomilujem! Da nisi niti pomislil na to!... Glej, saj vendar vsa nebeška sladkost ne more biti nič drugega kot en sam poljub brez konca...

Pierre l'Ermite.

IZ MATIČNIH KNJIG N.S.W.

K r s t i

V Ryde so poslali h krstu v nedeljo 18. marca prvorojenko, ki je zdaj Mira Renko. Oče Jože, mati Zora r. Prime. Botrovala sta Vinko in Miranda Volk.

V Paddingtonu je bil krst isti dan 18. marca. Prejela ga je Tanja Diana Novak. Oče Franc, mati Bernarda r. Stemberger. Botrovala Roman in Stana Cepuš.

V Paddingtonu sta bila 24. marca krščena dva dečka:

Vinko Matija Joželj. Oče Vinko, mati Jožefa r. Kotnik. Botrovala Jože in Danica Tomšič;

Viljem Jože Pavletič. Oče Jože, mati Marija r. Kovačič. Za botra sta bila Roman Bizjak in Olga Kovačič.

V Sutherlandu je prejela zakrament prerojenja 31. marca Brigita Bernardka Šernek. Oče Štefan, mati Ana r. Koren. Tako je njihov Štefanček dobil sestrico. Botrovala sta Jože in Rozalija Kavaš.

V Blacktownu je postala kristjanka v nedeljo 1. aprila Jolanda Trobec, ki dela družbo sestrici Sonji. Oče Lojze, mati Slavica r. Gerželj. Za botra sta bila Karlo Zaccaria in Sonja Ceinar.

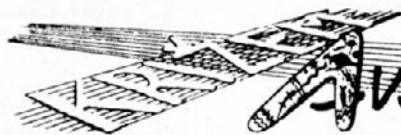
P o r o k e

V Seftonu sta si pred oltarjem cerkve Brezmadežnega Srca Marijinega 4. marca obljubila večno zvestobo Vinko Valenčič, doma iz Prema na Notranjskem, in Janice Barbara Kelly. Za priči sta bila Joseph Seles in Dawn Kelly.

V Paddingtonu sta se isti dan povezala v zakramentu sv. zakona Jože Pavletič in Marija Kovačič. Za priči sta bila Roman Bizjak in Olga Kovačič.

Mrtvaški zvon.

V Fairfieldu (Sydney) je bil slovenski pogreb 30. marca. Tri dni poprej je umrl v Princ Alfred Hospitalu družinski oče Ivan Voda, stanujoč v Fairfieldu. Bil je star 52 let in šele dva meseca pred smrtjo začutil, da ni več zdrav. Ugotovili so raka, ki se je z vso naglico razvijal. Rajni je še pravočasno prejel zakramente za umirajoče in Bogu vdan mirno dočakal odpoklica v večnost. Doma je bil iz Šiške pri Ljubljani, za njim žalujejo žena Gizela, sin in dve hčerki. V Avstraliji je Vodova družina okoli 14 let, rajni je delal v tovarni. Preostalim iskreno sožalje!

Avstralske Slovenije

NEW SOUTH WALES

Hamilton. — V zadnji številki berem, ko poroča p. Bazilij v svojem TIPKA, da imajo rojaki v Melbournu že nad 25 narodnih noš. Rada bi vedela če so to moške ali ženske noše, in če so gorenjske ali kakšne. Pa to ni tako važno, najbolj me zanima, kako so do takega števila narodnih noš prišli. V NSW nič ne opazimo, da bi se kdo zavzemal za narodne noše. Ena dekle me je pred kratkim spraševala, kje bi lahko dobila narodno nošo, pa nisem vedela nič povedati. Želim, da bi nam oni iz Melbournu, ki imajo narodne noše, enkrat napisali v MISLI, kako so spravili skupaj toliko narodnih noš. Gotovo bi se tudi drugod zanimali, če bi jim kdo dal navodila, kako iti na delo za nabavo narodnih noš. Torej še enkrat prosim Melbournčane, da naj nam dajo napotke, kako nabaviti to dragoceno narodno blago. Jaz bi čestitala Melbournčanom, pa bom rajši počakala, če se bodo moji prošnji odzvali. — Majda Gorjenjc.

Haberfield. — V zadnji številki MISLI piše Peter Bizjan, da "pravi domačini te dežele (aboriginals) nimajo skoraj nikakih pravic." Gotovo je mislil reči tudi to, da ne smejo glasovati ob raznih volitvah. Ne vem, kaj bi še drugega mislil, da naši črnici ne smejo. Zdaj pa berem v SYDNEY MORNING HERALDU (19. marca 1962) to: In the past there has been much misunderstanding about the voting rights which aborigines already possess. Some people who should know better have even claimed that, without an exemption from protecting State legislation, part-aborigines cannot, generally, vote. This is quite untrue. In New South Wales, Victoria, South Australia and Tasmania there is no such restriction. All aborigines in these States are entitled to vote in State, and therefore, in Federal elections. (In South Australia there is one qualification; they must have a permanent address.)

Stanko Pavlič.

Wollongong, Lake Heights. — V naši naselbini je spoštovana družina Franca Baša dobila dobrodošel prirastek. Prijokal je v njihov dom drugorojenec in se takoj vdomačil. H krstnemu kamnu so ga poslali v lepo cerkev v Unanderri, kjer ga je 10. marca občila krstna voda in ga prerodila v božjega

otroka. Dobil je ime Alon Franc. Botrovala sta mu Zlatko in Albina Mandič. Srečnim staršem iskrene čestitke! — Poročevalec.

Sydney. — Nesreča nikoli ne počiva, pomen tega pregovora je pred nekaj tedni občutil rojak Stanko Vatovec v No. Strathfieldu skupno z ženo in materjo. Ko je s svojim vsakom delal neka popravnica na svakovi hiši, mu je drobce železa odletel izpod kladiva naravnost v oko s tako silo, da je oko (levo) izgubljeno. Nadomestili ga bodo z umetnim. Prav iskreno sočustvujemo s Stankom in njegovimi ter želimo, da bi po skorajšem okrevanju mogel spet prijeti za delo in skrbeti za družinico, ki se mu obeta v kratkem. Če je res, da nesreča nikoli ne počiva, naj bo pa še to res, da tudi sreča ne spi 24 ur na dan. Bog daj! — Prijatelj.

Schofields. — Zelo rada rešujem uganke in križanke. Vse sem rešila dosedaj, po večini pravilno, čeravno je to prvokrat, da pošiljam rešitev listu. Obenem prilagam tudi nekaj novih, če jih hočete o priložnosti objaviti. Vse bralece MISLI lepo pozdravljam. — Magda Cah.

Condell Park. — Redno prejemamo MISLI, zdaj pa pošiljamo nov naslov. Vsakokrat, ko v MISLIH omenjate težko finančno stanje založništva, se zgrozim. MISLI so nam večerna uteha. Kako bi zaspali, če bi nas ne uspravale MISLI? Z možem se včasih spreva. Oba hočeva biti prva za branje. Da ne bo nejevolje, naročam danes dve knjigi: Človek na obeh straneh stene in Ijubljanski triptih. Upam, da bom v kratkem segla še po drugih knjigah, ki jih oglašate v MISLIH. Pozdravljajo Vas tudi Budinovi s Krasa, mi smo tu stanovalci v njihovi hiši. Želimo mnogo zdravja in uspeha pri delu za MISLI in pri vsem delu, s katerim ohranjate našo besedo in slovenskega duha. — Agata Logar.

St. Mary's. — Pri družini Alojzija Glogovška na Gidley ulici so dobili drugo hčerko. Mati Fanika, r. Podbevšek, in njena nova deklica sta pri najboljšem zdravju. Čestitamo! — Jože.

QUEENSLAND

Brisbane. — V februarju je tukajšnje rojake presenetila prva številka glasila društva PLANIN-

KA pod imenom OBZORJE. To naj bi bilo trimesečno glasilo in to ne le za člane, ampak za vse tukajšnje Slovence. Ideja in oprema je dobra, saj vso prvo stran krasi slika "Otok bleški — kinč nebeški" ter nekaj grb društva, cvetlica planika, po kateri ima društvo ime. Priznati je treba, da je začetek nad vse dober, kajti izkazalo se je, da ni napredka in zanimanja brez še tako skromne priobčitve društvenega delovanja. To se je zelo občutno poznalo skozi zadnje leto. Upati je, da bo OBZORJE obstalo in napredovalo, saj nima namena komu konkurirati, nego biti le skromna vez med vodstvom in članstvom. S časom je želeli, da bi se lahko uvrstilo med ostala slovenska glasila in pripomoglo k prebujanju brisbanskih Slovencev iz sedanje zasanosti. Naj bi začeli živeti pravo društveno življenje. To bo namen našega novega lističa — neglede na različno mišljenje, ki si ga naj prihrani vsak zase. Prepričan sem, da vsak član in nečlan želi OBZORJU srečno pot v bodočnost. — Končno želim pripomniti, da imam še vedno v zalogi mohorske knjige iz Celovca in ZBORNIK iz Argentine. O veliki noči bi rad vse oddal, oglasite se! Prav lep pozdrav vsem. — *Janez Primožič*

VICTORIA

Sunshine. — Z velikim veseljem smo prejeli knjigo ZBORNIK SVOBODNE SLOVENIJE. Najsrečnejša hvala. Knjiga vsebuje skoraj preogromnega čitanja, a še več razmišljanja o naši trpeči, a zato toliko bolj ljubljeni domovini. Z voščili za uspešen trud ostajamo vdani *Ivan Hrovat* in družina.

Pascoe Vale. — V svojem poročilu "Iz slavnega Perth" je g. dr. Mikula nekoliko previsoko pognal ameriškega astronava Glenna. Glenn se je vrtil okoli zemlje v elipsi med 110 in 165 miljami, torej številka 250 v poročilu bi kvečjemu mogla pomeniti kilometre. Sprejmite prisrčne pozdrave. — *Jože Grilj*.

SOUTH AUSTRALIA

Adelaide. — Od doma — Marijacej nad Kanalom pri Gorici — se sliši, da je duhovljanom zelo težko, ker niso imeli pravega uspeha pri popravljanju farne cerkve lansko leto. Veliko so imeli truda in z vso vnemo delali, pa so se pojavile nove poškodbe. Mali zvon je spet počil na drugem mestu, omet na zunanjih stenah cerkve je začel spet odpadati v zimskem času, viharji so pa streho močno poškodovali. Vsem, da nas je tukaj v Avstraliji razkropljenih precej Marinoceljanov. Ali jim ne bi mogli tudi mi kaj pomagati? Nujno priporočam to

dobro delo rojakom v Avstraliji. Vsak ve, kam poslati in kako, da pride dar v prave roke. Dvakrat da, kdor hitro da. — *Darko Kralj*.

Whyalla. — Zamudniki se oglašamo. Smo imeli delo s selitvijo v lastno hišo, pa smo pozabili na poravnavo naročnine. Zato pa zdaj tudi nekaj za Sklad in tudi Jože Klement, ki pri nas rad prebira MISLI, prilaga svoj dar za Sklad. (Čast Jožetu, živeli posnemalci! — Ur.) Patru Baziliju smo dolžni zahvalo za pošiljko božične plošče. Res je Božič že davno za nami, ali ploščo vseeno radi navijamo in poslušamo. Je res nekaj lepega. Tudi drugi jo prihajajo k nam poslušat. V Ameriški domovini beremo, da tam zelo pogrešajo p. Odila. Smo ga pa zato v Avstraliji toliko bolj veseli in potrebni, le da smo mi na žalost tako daleč na jugu in se ne moremo osebno z njim seznaniti. Veseli nas pa, da vsaj tam v Sydneyu deli dobrote med rojaki. Pozdrav vsem rojakom, ki berete MISLI. — *Roman Zrim*.

vabi na

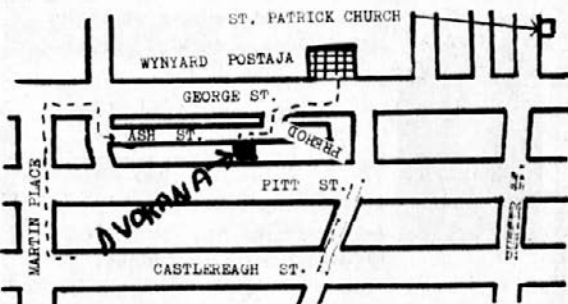
AKADEMIJO OTROK za materinski dan.

V soboto 5. maja ob 7. zvečer (točno!)
"PALINGS" dvorana, Ash St., Sydney

Po akademiji zabava s plesom

Igra
odličen orkester

Vstopnina:
moški 10 šil.
ženske 5 šil.

MARČNE UGANKE REŠENE

1. Dve ženski

Ime jima je: Sila in Potreba

2. Bog ne vidi

Sebi enakega

3. Iz štirih besed

Mohorjev koledar

Rešitev poslali: Mirko Brenčič, Jože Grilj, Mica Marn, Slavka Tatič.

Dr. IVAN DOKSANDIČ

zobozdravnik

9 Dickson St., Waverley, Sydney

Tel. FW 4712

NOVA SLOVENSKA GOSTILNA

Odprla sta jo rojaka

Stane in Anica Fabjančič

200 Katoomba St., Katoomba, NSW.

(200 m. od železniške postaje)

Postrežba domača, naročila tudi v slovenščini. Ko pridete v Katoombo, ustavite se pri nas. Smo v zelo lepem kraju, 3333 čevljev visoko!

Stane in Anica

SLOVENSKI KROJAČ!

Izdelujem po vašem okusu:

poročne obleke, vse vrste moških oblek, ženskih kostimov, plaščev, hlač i.t.d.

Blago uvoženo

Iščem tudi krojaško pomočnico.

Martin Janžekovič

54 Australia St.,
CAMPERDOWN, Sydney.

NADALJNI DAROVI ZA SKLAD

(Do 10. marca)

£ 10-3-0 Twrdyjevi od "Vinske trgatve".

£ 4-0-0: Darko Kralj.

£ 2-0-0: Albin Drole, Alojz Mihič, Dušan Lajovic, Ant. Šega, Franc Vrabc;

£ 1-0-0: Al. Šiffler, Jože Gregorič, Fr. Žičkar Jr., Slavko Štrukelj, Branko Jerin, Ivan Goričanec, Branko Kalc, Franc Matuš, Stane Kragelj, Daniel Sinigoj, Roman Cepuš, Slava Mandič, Štefan Boelkey, Danilo Volk, Jože Benčina, Anton Konda, Vinco Štibilj, Jože Štemberger, Franc Janežič, Janko Klavora, Janez Kveder, Franc Šober, Tone Mlinarič, Stane Vrtačič, Stane Frank, Jože Cey, Peter Rant, Karel Bežjak, Neim., Dominik Peternel;

£ 0-10-0: V. Domajnko, Janez Ivec, Marija Hribar, Albina Konrad, Jože Tomažič, Ivan Goleman, Marija Habor, Franc Mirnik, Stanko Čebokli, Jože Vičič, Francka Anžin, Dušan Vran, Al. Podobnik, Jože Vrtačnik, Jos. Rupnik, Franc Tomšič.

Ponovno prisrčna hvala vsem darovalcem, ostalim se toplo priporočamo.

URAR METOD BAJC v Ljubljani je odprl žepno uro, ki je last narodnega muzeja. Pod pokrovčkom je našel listek z obdelanim pisanjem: Osel, čemu me odpiraš! Saj me je popravil urar Alojz Žužek leta 1848. To je leto, ko smo imeli potres.

KLUB TRIGLAV
SYDNEY

vabi na zabavo

v soboto 28. aprila ob 8. zvečer

DISPENSARY HALL
432 Parramatta Rd., Petersham

Lep sprejem in prijazna postrežba

Vsi lepo vabljeni

Naslednja enaka zabava prav tam:

v soboto 19. maja ob 8. zvečer.

NOVE UGANKE

I. Namesto križanke

(Poslala Francka Anžin)

- . ★ postane trd
- . ★ trgovec na drobno
- . ★ očistiti (perilo)
- . ★ morski razbojniki
- . ★ znana molitev
- . ★ postopači
- . ★ opomba
- . ★ nizka gora
- . ★ skrivaj vzame
- . ★ kat. duhovnik
- . ★ obrišem (solzo)
- . ★ godalo
- . ★ jo je jezdil Jezus
- . ★ majhen krog

- . ★ presodim
- . ★ tuj, nepoznan
- . ★ karanje, ukor
- . ★ obračanje grude
- . ★ ime velike puščave
- . ★ zniža temperaturo
- . ★ prihaja na dan (potok)
- . ★ nam pokriva telo
- . ★ žleb za vodo
- . ★ preprosta stena
- . ★ daje pomoč
- . ★ napraviti moko
- . ★ z železom povezan
- . ★ zastava
- . ★ na pr. Prešeren
- . ★ zelo grd
- . ★ mala Sava
- . ★ udarci srca
- . ★ podlaga
- . ★ hiša božja
- . ★ izgubil glas
- . ★ mlado punče
- . ★ žensko ime (jud.)
- . ★ iglasto drevo
- . ★ cerkovnik

BRONASTI TOLKAČ

Zbirka pesmi, zložil Humbert Pribac
Cena vezani knjigi £ 1
Pri MISLIH je še nihče ni naročil.
To pa res ni čedno!

Vsaka beseda ima šest črk. Pravilna rešitev pokaže v drugi vrsti navzdol (zvezdice!) predzadnji vrstici Prešernove pesmi LENORA.

DARILNE POŠILJKE

živil in tehničnih predmetov (bicikle, motocikle, mopede, radijske in televizijske aparate, frižiderje itd)

ZA SVOJCE V DOMOVINI

pošilja tvrdka

STANISLAV FRANK CITRUS AGENCY

68 ROSEWATER TERRACE
OTTOWAY, S. A.

Telefon: 4 2777

Telefon: 4 2777

SOLIDNOST — POPOLNO JAMSTVO — BRZINA —
so značilnosti našega poslovanja.

Se priporoča Stanislav Frank

VESELE VELIKONOČNE PRAZNIKE!

VSEM SLOVENCEM ŠIROM AVSTRALIJE
JE ZNANO

DA JE NAJBOLJE NAROČATI
DARILNE POŠILJKE PRI TVRDKI

Dr. J. KOCE

G.P.O., BOX 670 PERTH, W.A.

KI JE NAJSTAREJŠA IN NAJVEČJA SLOVENSKA TVRDKA:

- A.) ZA DARILNE POŠILJKE VSEH VRST (HRANE IN TEHNIČNIH PREDMETOV)
B.) ZA VPOKLIC DEKLET (ZAROČENK). VSEM TISTIM KI NAROČAJO PAKETE PRI NAS, DAJEMO INFORMACIJE ZASTONJ. POVDAJAMO, DA JE DR. KOCE PO TUKAJ-SNJIH VELJAVNIH ZAKONSKIH PREDPISIH UPRAVIČEN DAJATI INFORMACIJE O VPOKLICU OSEB V AVSTRALIJO.

ČE NIMATE PRI ROKI NAŠEGA CENIKA, LAHKO NAROČITE DARILNO POSILJKO PO CENIKU KATEREKOLI TVRDKI Z DARILNIMI POŠILJKAMI. V TAKEM SLUČAJU VAM PRIZNAVAMO 5%ni POPUST.

OBRNITE SE NA NAS GLEDE PREVODOV VSEH DOKUMENTOV NA ANGLEŠKI JEZIK, GLEDE POTNIŠKIH KART ZA LADJE IN AVIONE, GLEDE SLOVARJEV, VADNIC ANGLEŠKEGA JEZIKA, SLOVENSКИH KNJIG ITD.

NOVO! ODPRLI SMO POSEBEN ODDELEK ZA AVSTRALIJO (COUNTRY MAIL DEPT.), DA VAM OD TUKAJ LAHKO POŠLJEMO OBLEKE, BLAGO ZA OBLEKE, ČEVLJE, HIŠNE POTREBŠČINE, TEHNIČNE PREDMETE (RADIO APARATE ITD.) IN TO V NAJODDALJENEJŠE KRAJE AVSTRALIJE PO TAKO ZMERNIH CENAH, DA BOSTE ZADOVOLJNI.

OBRNITE SE Z ZAUPANJEM NA NAS V VSAKI ZADEVI!

DR. J. KOCE

G.P.O. BOX 670, PERTH, W.A.

Zastopnik za N.S.W. Mr. R. OLIP, 65 Moncur St., Woollahra, N.S.W.
Tel. 32-4806

Zastopnik za Viktorijo. Mr. J. VAH, 2 Kodre Str., St. Albans, Vic.
Tel. 65-9378